



# ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ



**Ο ΤΕΡΑΤΟΜΟΡΦΟΣ  
ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΣ**  
ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ





## Ο ΤΕΡΑΤΟΜΟΡΦΟΣ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΣ

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ  
ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

‘Ο Ταρζάν κι’  
ό Γκαούρ, οί δυο  
τρομεροί γίγαν-  
τες τής Ζούγκλας, έχουν γίνει  
τώρα άσπονδοί έχθροί. (\*)

Αυτή τή στιγμή βρίσκονται,  
μονάχοι οί δυο αντίπαλοι, στους  
πόροδες του περήφανου έλλη-  
νικού βουνού...

Έχουν σταθεί ό ένας αντίκρυ  
στον άλλον. Μē γροθιές σφιγμέ-

Πρωτότυπο κείμενο  
**ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ**

νες. Μē μάτια  
πού πετούν ά-  
στραπές. Έτοι-  
μοι νά πιαστούν  
στά χέρια. Ν’

άλληλοσπαραχτούν...

‘Ο Γκαούρ κάνει μιά τελευ-  
ταία προσπάθεια. Θέλει ν’ άπο-  
φύγει τό αίματοκύλισμα :

— Φύγε, Ταρζάν !.. Αυτή τή  
φορά δέν πρόκειται νά σέ λυπη-  
θώ... Έχω ξεδέσει πιά όλη τήν  
καλωσύνη τής καρδιάς μου !..  
‘Όλη τή μεγαλοψυχία τής άθά-  
νατης γενιάς μου... Φύγε Ταρ-  
ζάν... Δέν θέλω νά χτυπηθώμε.  
Δέν θέλω νά χύσω άπ’ τις φλέ-

(\*) Διάβαζε προηγούμενο τεύχος  
άρ. 42 Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΟΥ ΤΡΟ-  
ΜΟΥ.

βες σου τὸ ἱερὸ αἷμα ποὺ σοὺ χω χαρίσει.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τὸν ἀκούει. Νοιώθει ἀφάνταστη προσβολή. Μουγγαρίζει σὰν λαβωμένο λιοντάρι :

— Ἐγὼ νὰ φύγω Γκαούρ ; Ἀπὸ ποῦ νὰ φύγω ; Ἀπ' τὴ Ζούγκλα μου ; Ἀπ' τὴν ἀπέραντη κι' ἀγρία χώρα ποὺ κυβερνάω ; Ἐσὺ νὰ φύγεις !.. Ἐσὺ εἶσαι ὁ ξένος ἐδῶ.. Ἐσὺ ἦρθες σὰν κατακτητῆς νὰ ἐγκατασταθεῖς στὴν κορφὴ τοῦ θεόρατου βραχώδικοι βουνοῦ μου !.. Χάσου λοιπὸν ἀπ' τὰ μάτια μου !.. Μὴ μ' ἀναγκάζεις νὰ βάρω τὰ χέρια στὸ βρόμερό σου αἷμα !.. Δεῖλὲ κι' ἀνανδρε Ἑλληνα !..

Ὁ Ταρζάν δὲν προφταίνει νὰ τελειώσει τὰ λόγια του. Ἡ τρομαχτικὴ γροθιά τοῦ Γκαούρ πέφτει σὰν κεραυνὸς στὸν πρόσωπό του !

Ὁ λευκὸς γίγαντας τινάζεται τρία βήματα πίσω. Σωριάζεται βαρὺς κάτω...

Ὅμως, σβέλτος καθὼς εἶναι, πετιέται ἄμεσως ὀρθός. Σὰν σίφουνας χύνεται πάνω στὸν Γκαούρ. Μὲ τὴν ἰδία δύναμη κι' ὀρμή τοῦ ἀνταποδίνει τὴ φοβερὴ γροθιά !

Ὁ μελανὸς Ἑλληνας κλονίζεται γιὰ λίγες στιγμές.. Τὰ πόδια του λυγίζουν. Γονατίζει κάτω...

Ὁ Ταρζάν δὲν τὸν ἀφήνει νὰ συνέλθει. Οὔτε νὰ ξανασηκωθεί... Μὲ δευτέρη τρομερὴ γροθιά τὸν γκρεμοτοπίζει στὸ παχὺ γρασιδί τῆς τροπικῆς γῆς.

Ἀμέσως μ' ἓνα πῆγμα βρῖσκεται κοντά του. Σκύβει γρήγορα. Σηκώνει μὰ μεγάλη βα-

ριά πετρα. Ἐτοιμάζεται νὰ τὴν πετάξει μὲ λύσσα στὸ κεφάλι τοῦ Ἑλληνα. Νὰ τὸ συντρίψει...

Ὅμως ὀχι... Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἔχει περήφανη κι' ὑπεροχὴ ψυχὴ !.. Δὲν εἶναι δολοφόνος ! Τὴν τελευταία στιγμὴ συνέρχεται. Πετᾷ τὴν πέτρα πέρα... Ξανασκύβει. Ἀρπάζει ἀπ' τοὺς ὤμους τὸν Γκαούρ. Τὸν βοηθάει νὰ σηκωθεί. Νὰ ξανασταθεῖ ὀρθός...

Ἀμέσως σφίγγει πάλι μὲ λύσσα τὴ γροθιά του. Ἐτοιμάζεται νὰ τοῦ δώσει τρίτο χτύπημα...

Ὅμως αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν προφταίνει. Ὁ μανιασμένος Ἑλληνας τὸν ἔχει ἀρπάξει κιόλας στὰ σιδερένια μπράτσα του. Τὸν σηκώνει ψηλά. Τὸν χτυπάει μ' ἀφάνταστη ὀρμὴ κάτω !..

Κάθε ἄλλος στὴ θέση τοῦ Ἀρχοντοῦ τῆς Ζούγκλας, θάμενε ξερός. Οὔτ' ἓνα «ὦχ» δὲν θὰ πρόφτανε νὰ βγεῖ ἀπ' τὰ χεῖλια του. Μὰ ὁ Ταρζάν δὲν μοιάζει μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Ἄμα θυμώσει γίνεται παντοδύναμος. Ἀτρώτος !..

Καὶ νά : Μόλις χτυπάει κάτω, ταυτόχρονα σχεδόν, πετιέται πάλι ὀρθός. Λές κι' ὀλόκληρο τὸ κορμὶ του εἶναι μὰ λασιχένια μπάλλα !

Οἱ δύο φοβεροὶ ἀντίπαλοι ἀρπάζονται τώρα στὰ χέρια. Τρομαχτικὴ γιγαντομαχία ἀρχίζει !.. Παλεύουν καὶ χτυπιῶνται μ' ἀφάνταστη λύσσα. Μὲ μανία !.. Ποτὲ μάτι ἀνθρώπου δὲν ἔχει ἀντικρῖσει τέτοια ὑπεράνθρωπη σύγκρουση ! Τέτοιο ἀπερίγραπτο κακό !..

Οἱ γροθιὲς τοῦ Ταρζάν, πέφτουν σὰν θανατερὸ χαλάζι στὸ





κεφαλιού του, τοῦ θολώνουν τὰ μάτια. Δὲν βλέπει πιά μπροστά του. Δὲν ξέρει τί κάνει !...

Μὲ φοβερὴ λύσσα χύνεται τώρα πάντα στὸν Ταρζάν. Στὸν ἀγαπημένο φίλο του, ποὺ ζητοῦσε νὰ σώσει...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας καὶ τὸ μανιασμένο θεριό, γίνονται ἓνα τραγικὸ κουβάρι !... Τρομαχτικὴ καὶ θανάσιμη πάλῃ ἀρχίζει...

Ὁ Γκαούρ, πεσμένος κάτω, βρίσκεται σὲ κακὰ χάλια. Ἀπ' τὸ λαιμὸ του βροῦση τρέχει τὸ αἷμα... Τὸ κεφάλι του κολυμπᾷ σὲ κόκκινη ἀχνιστὴ λίμνη.

Ὅμως ἔχει ἀκόμα τὶς αἰσθήσεις του. Βλέπει τὸ κακὸ ποὺ γίνεται... Νοιώθει πὺς ἡ ζωὴ τοῦ Ταρζάν βρίσκεται σὲ τρομερὸ κίνδυνο. Τὸ ἐξαγριωμένον λιοντάρι πασγίζει τώρα νὰ τοῦ δαγκώσει τὸ λαιμό...

Ἡ καρδιὰ τοῦ ὑπερόχου Ἑλληνα σπαράζει σ' αὐτὸ τὸ θέαμα !... Κάνει ἀπεγνωσμένη προσπάθεια ν' ἀνασηκωθεί... Ἀδύνατον ! Ὁλόκληρο τὸ κορμὶ του δὲν εἶναι παρὰ μιὰ ματωμένη πληγὴ... Ὅμως γιὰ τὸν Γκαούρ τίποτα δὲν εἶναι ἀδύνατον... Μὲ ἀφάνταστη δυσκολία καταφέρνει νὰ μετακινηθεῖ λίγο. Τινάζει σὰν σαῖτες τ' ἀτσαλένια μπράτσα του. Ἀρπάζει τὸ λιοντάρι ἀπ' τὸ λαιμό. Τὸ σφίγγει σὰν μέγγαινῃ !...

Τὸ στόμα τοῦ Ζῶρ ἀνοίγει διάπλατα. Ἡ γλῶσσα του πετιέται ἔξω. Τὰ μάτια του γουρλώνουν φρικτὰ. Ἀὖς καὶ θὰ πεταχτοῦν ἀπ' τὶς κόγχες του.

Ἀπ' τὸ σφυγμένο λαρύγγι τοῦ

θεριοῦ βγαίνει βαρὺ πονεμένο μουγγριτό...

Ἡ ἀγωνία τοῦ θανάτου τὸ κάνει νὰ χώνει πιο βαθιὰ τὰ νύχια του στὶς σάρκες τοῦ Ταρζάν...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας νοιώθει τρομεροὺς πόνους. Ὑποφέρει ἀφάνταστα. Ἀθελα ἀπ' τὰ ματωμένα στήθεια του βγαίνουν σαραχτικὰ ξεφωνητά !...

Ὅμως ἡ τραγωδία αὐτὴ δὲν κρατᾷ παρὰ λίγες μονάχα στιγμές...

Τὸ μισοπνιγμένο λιοντάρι κάνει ἓνα τελευταῖο ἀπεγνωσμένο σπαρτάρισμα. Ξεφεύγει ἀπ' τὴ μέγγαινῃ τῶν χειρῶν τοῦ Γκαούρ. Παίρνει δυό - τρεῖς γρήγορες βαθιὲς ἀνάσες. Ρουφᾷ αἱμαργὰ τὸν ἀέρα ποὺ τόσο ἔχει στερηθεῖ !...

Ἀμέσως τὸ βάζει τρομαγμένο στὰ πόδια. Ἐχει σωθεῖ ἀπ' τοῦ χάρου τὰ δόντια !... Σὲ λίγες στιγμές χάνεται πίσω ἀπ' τὶς πυκνὲς πράσινες φυλλωσιὲς τῆς ἀγρίας περιοχῆς !...

Οἱ δυὸ γίγαντες μένουν γιὰ λίγες στιγμές ἀκίνητοι στὶς θέσεις ποὺ βρίσκονται...

Πρῶτος ὁ Ταρζάν κάνει προσπάθεια ν' ἀνασηκωθεί... Τὸ ἴδιο καὶ ὁ Γκαούρ.

Οἱ δυὸ ἀντίπαλοι βοηθᾶνε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον... Μ' ἀφανταστο κόπο καὶ δυσκολία καταφέρνουν σὲ λίγο νὰ σηκωθοῦν ὀρθοί. Στέκουν ἀντικρυστά. Οὔτε μισὸ βῆμα ἀπόστασις δὲν τοὺς χωρίζει.

Κι' οἱ δυὸ βρίσκονται σὲ κακὰ χάλια. Σὲ τραγικὴ κατάσταση. Τὰ πρόσωπα καὶ τὰ κορμιά τους ἔχουν μουσκέψει στὸ αἷμα...



‘Ο Γκασσο γίνεται θερμό ανήμερο. Σφίγγει με λύσσα τη γροθιά του. Δίνει στο πρόσωπο του Ταρζάν τρομαχτικό χτύπημα.

‘Ομως ή έκφραση και των δυό, δεν είναι τώρα άγρια. Ούτε σκληρή, όπως πριν από λίγο. Στα μάτια τους έχει ξεχυθεί πάλι τ’ άγιο φως της αγάπης και της καλωσύνης. Κυττάζει ο ένας τον άλλον με συμπόνια. Μ’ εὐγνωμοσύνη!... Μοιάζουν σαν νάναι έτοιμοι ν’ άγκαλιαστούν. Νά φιληθοῦν με τὰ ματωμένα χείλια τους...

‘Οπως συγκρατιῶνται... Κανένας δὲν αποφασίζει νά κάνει την τήν άοχή...

‘Ο Γκασσο άνιρίγει μονάχα τὸ στόμα του. Κατεβάζει τὰ μάτια. Λέει στὸν Ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας: §

— Σ’ εὐχαριστῶ, Ταρζάν!.. Χω-

ρίς έσένα δὲν θά ζοῦσα τώρα!.. Τὰ δόντια τοῦ λιονταριοῦ θά μοῦχαν κόψει πέρα γιά πέρα τὸ λαιμό... Τὸ ἀθάνατο Ἑλληνικὸ αἷμα ποὺ χύθηκε κάποτε στὶς φλέβες σου, ξυπνάει πότε-πότε... Σὲ κάνει νά γίνεσαι μεγαλόψυχος!.. Ὑπέροχος!.. Κάνει ἑλληνικοὺς κι’ αὐτοὺς τοὺς χτύπους τῆς καρδιάς σου!..

‘Ο Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας νοιώθει θανάσιμη προσβολή στὰ λόγια τοῦ μελαποῦ Γίγαντα.

Εἶναι κι’ αὐτὸς μεγάλος πατριώτης σάν τὸν Γκασσο! Τόχει τιμὴ καὶ περηφάνεια του ποὺ γεννήθηκε Ἄγγλος. Ποὺ στὶς φλέβες του τρέχει τ’ ἀρχοντικὸ γαλάζιο αἷμα τῆς πλούσιας καὶ

παντοδύναμης γενιᾶς του !..

Ἔτσι καὶ τὴν ῥα γίνεταί θεριὸ ἀνήμερο. Τὰ ματωμένα χαρακτηρηστικά τοῦ προσώπου του ξαναπαίρνουν τὴν ἰδίαν ἀνδρῖα ἐκφραση. Κυττάζει μὲ θανάσιμον μίσος τὸν Γκαούρ. Μουγγρίζει μὲ λύσσα :

— Μαῦρο σκυλί !.. Νοιώθω φρικτὴ καὶ ἀηδία γὰρ τὸ βρωμερὸ αἷμα ποὺ στάλαξες κάποτε στὶς φλέβες μου !.. Πᾶψε νὰ περηφανεύεσαι γιὰ τὴν τιποτένια γενιά σου !.. Ἡ ἱστορία σας εἶναι γεμάτη προδοτικὰ καὶ ἀχάριστοις !..

Ὁ θυμὸς ἔχει θολώσει τὸ νοῦ τοῦ δοξασιμένου Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Μιλάει τώρα, χωρὶς νὰ ξέροι τί λέει :

— Ἡ Ἑλλάδα σου εἶναι μιὰ χώρα πεινασμένων καὶ κουρελήδων !.. Ὁ Λαὸς τῆς ἔχει ζήσει αἰῶνες δολιχῆς σὲ σκλαβιά καὶ περιφρόνηση !..

Ὁ Γκαούρ σφίγγει μὲ λύσσα τὶς γροθιῆς του. Οὐρλιάζει σὰν λυσσασμένον θεριό :

— Ἡ Πατρίδα μου εἶναι ἡ Ἀθάνατη χώρα τῆς Λευτεριᾶς. Εἶναι ὁ λαμπερὸς Φάρος ποὺ φώτισε τὰ σκοτάδια τῶν αἰώνων !.. Ὅταν, πρὶν ἀπὸ χιλιάδες χρόνια, οἱ δικοὶ σου Πρόγονοι τρώγαν ἀνθρώπους, οἱ δικοὶ μου χτίζανε τὸν Παρθενῶνα !..

Ἡ προσβολὴ εἶναι θανάσιμη ; Ὁ Ταρζάν δὲν κρατιέται ἄλλο... Μὰ οὔτε καὶ ὁ Γκαούρ μπορεῖ νὰ συγκρατήσει τὰ τετωμένα νεῦρα του.

Κι' οἱ δύο μαζὶ σφίγγουν τὶς γροθιῆς τους. Τὶς τινάζουν μὲ τρομερὴ δρμῆ... Ταυτόχρονα ὁ ἕνας χτυπάει στὸ πρόσωπο τὸν ἄλλον ! Ἀφάνταστα ἐξαντλημέ-

νοι καθὼς εἶναι, δὲν ἀντέχουν. Γέρνουν κι' οἱ δύο πρὸς τὰ μπρός. Ἀσυναίσθητα ἀπλώνουν τὰ χέρια τους. Πιάνονται ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλον... Εἶται ἡ αὐθόρμητη κίνησις ποὺ κάνουν γιὰ νὰ συγκρατηθοῦν... Μὰ δὲν ἔχουν πιά δυνάμεις... Σωριάζονται κι' οἱ δύο ἀναίσθητοι κάτω. Ἀγκαλιασμένοι σὰν ἀγαπημένα ἀδέλφια !..

## Ο ΚΡΑΟΥΖ ΣΤΗ ΣΤΡΑΤΟΣΦΑΙΡΑ

Εἶδαμε τὸν τεράστιον Πύραυλον νὰ διασχίζει μ' ἀσύλληπτη ταχύτητα τὸ Ἀπειρο... Μέσα σ' αὐτὸν βρίσκονται ὁ Κράουζ καὶ ὁ Ποκοπίκο. Ὁ Νᾶνος ἔχει δέσει γερὰ τὸν βρυσκόλακα τοῦ κοκούργου Ἐπιστήμονα. Δὲν μπορεῖ νὰ κάνει τὴν παραμικρὴ κίνησις. Ὅχι γιὰ τὸν ἐμποδίζουν τὰ σχοινιά. Αὐτὰ θὰ μπορούσε νὰ τὰ σπάσει. Μὰ γιὰ τὴν ὁ Ποκοπίκο κρατᾷ στὰ χέρια του τὸ Σταυρὸ τῆς Γιοχάννας... Ὁ κολλασμένος ἄνθρωπος στέκει ἀσάλευτος ἐπὶ τῆς θέσῃ ποὺ βρίσκεται. Κυττάζει τὸ Σύμβολο τοῦ Χριστιανισμοῦ μ' ἀφάνταστο τρόμον καὶ φρίκη !..

Καὶ νᾶ ; Ὁ διαβολεμένος Νᾶνος, κάνει κάτι καταπληκτικόν ; Ἀφήνει τὸ Σταυρὸ πλαῖ στὸ δεμένο βρυσκόλακα Ἀνοίγει ἕνα ἀπ' τὰ στερογγυλά παραθυράκια τοῦ Πύραυλου. Πηδάει ἔξω στὸ κενόν...

Τὴ γίνηκε πάρα κάτω, τὸ εἶδαμε. Τὸ ξέρουμε (\*) ..

(\*) Διάβασε προηγούμενον τεῦχος ἀρ. 42. Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ.

"Ας παρακαλουθήσουμε τώρα το τεράστιο ιπτάμενο μηχανήμα. Νά δούμε τί θ' απογίνει κι' ο κακοῦργος βρυκόλακας...

Ὁ Πύραυλος ἐξακολουθεῖ νά πετάει μὲ τὴν ἴδια ἀσύλληπτη ταχύτητα : Ἐκατὸ χιλιόμετρα στὸ λεπτό. "Ὁχι στὴν ὥρα !..

Ὁ Κράουζ κυττάζει πάντα μὲ φρίκη τὸ σταυρὸ πὺν βρίσκεται πλάι του. Καὶ τὰ βλέφαρά του ἀκόμα δειλιάζει νά κινήσει !..

Νά ὅμως πού ἡ τύχη ἐρχεται, γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα, νά τὸν βοηθήσει...

Ὁ Πύραυλος φτάνει γρήγορα στὴ Στρατόφαιρα... Ἐκεῖ συναντάει μεγάλα κενὰ ἀπὸ ἀέρα. Ἡ τεράστια ἀτσαλένια συσκευή ταλαντεύεται. Χάνει τὴν ἰσορροπία της. Ἄλλοτε γέρνει πρὸς τ' ἄριστερά. Ἄλλοτε πρὸς τὰ δεξιά. Ἄλλοτε ἀναποδογυρίζεται...

Ὁ Κράουζ χτεπιέται ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὰ ἐσωτερικὰ τοιχώματα τοῦ Πύραυλου. Τὸ ἴδιο κι' ὁ ἱερὸς Σταυρὸς ποῦχε ἀφήσει πλάι του ὁ Ποκολίκο ..

"Ἐτσι, σὲ μιὰ στιγμή, ἡ τύχη κάνει ἓνα τραγικὸ παιχνίδι...

Ὁ Σταυρὸς ξεφεύγει ἀπ' τὸ στρογγυλὸ παραθυράκι πὺν παρῆλθε ἀνοικτὸ ὁ Νάνος... Τὸ Σύμβολο τοῦ Χριστιανισμοῦ πέφτει στ' αἰτέλειωτο βάραθρο τοῦ κενοῦ !..

Τώρα τ' ἀπαίσιον πρόσωπο τοῦ κακούργου Ἐπιστήμονα φωτίζεται ἀπὸ ἄγρια χορὰ Ὁ Σταυρὸς, πὺν ἡ θεὰ του τόσο τὸν τρόμαξε, δὲν βρίσκεται πιά μέσα στὸν Πύραυλο.

Ὁ Κράουζ εἶναι λεύτερος. Τί-

ποτα δὲν μπορεῖ νά τὸν συγκρατήσει...

Μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη κίνηση σπάζει ἀμέσως τὰ σχοινιά. Πηδάει στὴ θέση τοῦ πιλότου. Ἀρπάζει στὰ χέρια τὸ τιμόνι. Γίνεται κύριος τοῦ ἀεροσκάφους...

Καγγάζει τώρα μὲ σαδισμό :

— Χό, χό, χό !.. Ἡ Γῆ κι' ὁ Κόσμος δὲν θὰ γλυτώσουν τόσο εἰκόλα ἀπὸ μένα !..

Ὁ Πύραυλος διαγράφει στὸ κενὸ τεράστια καμπύλη Ξαναπαίρνει κατεύθυνση πρὸς τὴ Γῆ... Πετᾷ πάλι μ' ἀσύλληπτη ταχύτητα... Κατεβαίνει γρήγορα στὴ Ἀμερική.

Τὸ βαθὺ σκοτάδι τὸν προσταεῖ νά φτάσει ἀπαράτητος σ' ἓνα ἀπ' τὰ προάστεια τῆς Νέας Ὑόρκης... Προσγειώνεται χωρὶς θόρυβο στὸν κῆπο μιᾶς ἀπόμικρης κι' ἐρημικῆς βίλλας... Κοίβει τὸν Πύραυλο σὲ εἰδικὴ βαθιὰ καταπακτή. Μπαίνει στὴ μυστηριώδη Ἑπαυλῆ. Μέσα σ' αὐτὴν βρίσκεται τὸ σατανικὸ ἐπιστημονικὸ του Ἔργαστήριον...

Ὁ Κράουζ κλείνει πίσω του τὴν πόρτα. Προχωρεῖ στὸ σκοτεινὸ ἐσωτερικόν...

Τὴν ἴδια στιγμή, ἀκούει νά χτυπᾷ τὸ τηλέφωνο τοῦ Ἐργαστηρίου.

Ὁ κακοῦργος Ἐπιστήμονας φτάνει ἐκεῖ. Ἀνάβει τὸ φῶς. Σηκώνει τ' ἀκουστικόν :

— Ἐμπρός...

Βραχνὴ ὑπόκωφη φωνὴ φτάνει στ' αὐτιά του ἀπ' τὴν ἄλλῃ ἀκρὴ τοῦ σφύματος :

— Καλῶς ὁρίσατε, δόκτωρ Κράουζ !.. Αὐτὴ τὴ στιγμή σὰς πῆρε τὸ μάτι μου νά μπαίνετε στὴν Ἑπαυλῆ σας...



‘Ο Κράουζ παραξενεύται :  
 — Ποιὸς εἰσαστε εἰς ;  
 ‘Ο ‘Αγνωστος ἀποκρίνεται :  
 — ‘Ένας καλὸς φίλος !..  
 — Πῶς μὲ εἶδατε; Ποῦ βρισκό-  
 σαστε αὐτὴ τῇ στιγμῇ ;  
 — Μὰ πολὺ κοντά... Στὸ Βε-  
 ρολίνο !.. Δὲν μᾶς χωρίζουν πα-  
 ρὰ μερικὲς χιλιάδες χιλιόμετρα.  
 Σταματᾷ γιὰ λίγες στιγμὲς.  
 Συνεχίζει :

— Εἴμαστε συνάδελφοι, Δόκ-  
 τωρ Κράουζ... ‘Εχω κ’ ἐγὼ στὴ  
 διαθεσὴ μου μεγάλη ἐπιστημονι-  
 κά μυστικά... Θὰ ἤθελο πολὺ νὰ  
 συνεργαστοῦμε... Μοῦ ἐπιτρέπε-  
 τε νὰ σὺς ἐπισκεπτῶ ;

Τὸ πρόσωπο τοῦ Κράουζ σκο-  
 τεχνιάζει :

— Βεβαίως, κύριε !.. Θὰ τὸ  
 θεωρήσω μεγάλη μου τιμὴ !.. Σὲ  
 πόσες μέρες λογαριάζετε νὰ φτά-  
 σετε στὴ Νέα Υόρκη ;

— Μὰ σὲ λίγα δευτερόλεπτα.  
 ‘Αν ἔχετε τὴν καλωσύνη σηω-  
 θεῖτε νὰ μ’ ἀνοίξετε τὴν πόρτα...

‘Ο κακοῦργος ‘Επιστήμονας  
 τάχει χάσει. Μηχανικὰ φέρνει τὸ  
 χέρι του στὴν τσέπη. Βγάζει  
 τὴν ταμπакера. ‘Ανάβει ἓνα τσι-  
 γάρο...

Μόλις προσφταίνει νὰ τραβήξει  
 μιὰ ρουφηξιά. Ταυτόχρονα σχε-  
 δὸν ἀκούγεται τὸ κουνδούνη τῆς  
 πόρτας :

— Ντρονν...

‘Ο Κραουζ πετιέται ὀρθός.  
 Προχωρεῖ σαστισμένος. ‘Ανοίγει  
 τὴ μεγάλη ἐξωτερικὴ πόρτα.

‘Αλίμονο ! Τρόμος καὶ φρίκη  
 ζωγραφίζονται στὸ πρόσωπό  
 του ! Στὸ κατόφλι ἀντικρύζει  
 ἓναν τερατόμορφο Καμπούρη.  
 Σχεδὸν νάνο. Τὸ κεφάλι του δυ-  
 σανάλογα μεγάλο. Μάτια τερά-

στια. Πρόσωπο σκελετωμένο.  
 Πόδια στραβά. Τὰ χεῖλια του  
 τραβηγμένα πάντα σ’ ἓνα ἀπαί-  
 σιο εἰρωνικὸ χαμόγελο :

— ‘Εφτασα πρῶτος, δόκτωρ  
 Κράουζ !.. Σᾶς περίμενα, ἀντι-  
 νὰ μὲ περιμένετε...

Σὲ λίγο οἱ δυὸ ἄνδρες βρι-  
 σκονται μέσα στὸ ‘Εργαστήριο...

## ΜΥΣΤΥΡΙΩΔΗΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

‘Ο τερατόμορφος Καμπούρης  
 φέρνει μιὰ βόλτα στὶς ἀμέτρητες  
 συσκευὲς καὶ τ’ ἄλλα πολὺπλο-  
 κα ἡλεκτρικὰ μηχανήματα... Δὲν  
 δείχνει κανένα ἀπ’ αὐτά, νὰ τοῦ  
 κάνει ἰδιαίτερη ἐντύπωση. Τὰ  
 περιεργάζεται μεῖαδιαφορία. Μα-  
 ζὶ καὶ καποια περιφρόνηση. Τέ-  
 λος ξαναγυρίζει κοντὰ στὸν  
 Κράουζ. Μουρμουρίζει :

— Τίποτε ἀξιο λόγου δὲν ἔχε-  
 τε καταφέρει κ. συναδελφε. Στὸν  
 τομέα τῆς ὕλης βρισκοῦσιν πολ-  
 λὴ πίσω ἀκόμα. Σᾶς ἔχω ξεπε-  
 ρᾶσει ἀφάνταστα... ‘Ομως ἐσεῖς  
 ἔχετε προχωρήσει πολὺ στον το-  
 μέα τῆς ψυχῆς !.. ‘Εχετε κατορ-  
 θώσει νὰ νικήσετε τὸ θάνατο !..  
 ‘Ομολογῶ πὼς στὸ σημεῖο αὐτό,  
 ἐγὼ δὲν μπόρεσα ἀκόμη νὰ κάνω  
 τίποτα...

‘Ο κακοῦργος ‘Επιστήμονας  
 παραξενεύεται :

— Πῶς τὰ ξέρεις ἐσύ ὅλ’ αὐτά;

— Σε παρακολουθῶ ἀπὸ και-  
 ρό... Τὰ μηχανήματά μου εἶναι  
 πολὺ πιὸ τέλεια ἀπ’ τὰ δικά  
 σου. Μπορῶ νὰ βλέπω καὶ ν’  
 ἀκούω τὰ πάντα. Τελευταία σὲ  
 εἶδα νὰ σκοτώνεσαι στὴν Κύ-  
 προ... Παρακολυῦθησα τὸν Γκα-  
 οῦρ ποῦ σ’ ἔθαψε στὴ Ζούγκλα.  
 Εἶδα ὕστερα τὴν παράξενη νε-  
 κρανάστασή σου. Σερῶ πὼς ἔχεις



Ὁ Ταρξάν πατιέται ἀμέσως ὀρθός. Ἡ ἀταλάνια γροθιά του χτυπάει μ' ἀφίνταστη ἐρμή στό πρόσωπο τόν Γκαούρ.

πουλήσει τήν ψυχή σου στό διάβολο, Κράουζ... Ξέρω πῶς τώρα εἶσαι ἕνας βρυκόλακας.. Ὅμως γι' αὐτό σέ θαυμάζω περισσό-τερο... Θέλω νά γίνουμε φίλοι. Συνεργάτες. Ἐγώ εἶμαι ἕνας τε-ρατόμορφος καμπούρης. Ἀδικη-μένος ἀπ' τή φύση... Γι' αὐτό μισῶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Θέλω νά κάνω κακό στόν Κό-σμο. Νά ἐκδι κηθῶ τὸν κακοῦργο Θεό !...

Ὁ Κράουζ τὸν ἀκούει βαθιά συλλογισμένος. Τέλος μουρμου-ρίζει :

Εἶμαι σύμφωνος ! Κι' ἐγὼ ξη-τάω ἀπὸ καιρὸ ἕνα βοηθὸ σάν κι' ἐσένα... Πῶς σέ λένε ;

— Εἶμαι ὁ δόκτωρ Πάστουρ. Γεν-νήθηκα πρὶν σαράντα χρόνια σ' ἕνα χωριὸ τῆς Γερμανίας. Ἐχω

σπουδάσει όλες τίς ἀνθρώπινες ἐπιστῆμες !.

— Δεῖξε μου λοιπόν... Τί μπο-ρεῖς νά κάνεις ;

Ὁ Καμπούρης χαμογελάει σα-τανικά :

— Μπορῶ νά κάνω τὰ πάντα...

Μονάχα νεκρὸ δὲν μπορῶ ν' ἀ-ναστήσω... Πέσ' μου ἐσύ... Θά γίνει ἀμέσως ὅ,τι θελήσεις...

Ὁ κακοῦργος Ἐπιστήμονας ζητάει κατὰ ἀδύνατο. Κάτι ἐξω-φρενικό :

— Στὴ Ζούγκλα ξῆ ἕνας μι-κρὸς μαῦρος Νάνος. Τὸν λένε Πεζοκόκο. Ἐχει σατανικό μυα-λό. Εἶναι καὶ πολὺ διασκεδαστι-κός !.. Πολὺ θάρρα νά πλὴν εἴ-χα πάντοτε κοντά μου... Πήγαι-νε νά μοῦ τὸν φέρεις ἀμέσως... Ἀδὲν πρέπει ν' ἀργήσεις περισσό-

τερο από τρία λεπτά της ώρας...

Ο τερατόμορφος άνθρωπος βγάζει απ' την τσέπη του σακακιού του μία μικρή μαύρη σύριγγα. Τονώνει μ' αυτή τη φλέβα τ' αριστερού του χεριού.. Σταλάζει λίγες σταγόνες απ' το ήγχο πύχει μέσα... Και γά : Σε λίγες στιγμές ο Καμπούρης γίνεται διαφανός. "Αύλος σάν φάντασμα !. "Αρέσως κάνει ένα πήδημα στο κενό. Περνάει μέσ' απ' τὰ ντουβάρια του κτιρίου. Χάνεται ..

Ο Κράουζ μένει κατάπληκτος. Ψιθυρίζει με δέος :

— Παράξενος άνθρωπος !. Παντοδύναμος σάν τὸ Σατανά !. Πρέπει νὰ τὸν βγάλω απ' τὴ μέση... "Αμα γυρίσει, θὰ καρφώσω τὸ σιλέττο μου στὴν καρδιά του.

Βγάζει μηχανικά πάλι τὴν ταμπακέρα του. Κάνει ν' ἐνάψει ἕνα τσιγάρο... Μὰ δὲν προφταίνει. Πρὶν περάσουν τὰ τρία λεπτά, ὁ Καμπούρης ἔχει γυρίσει. Βρίσκεται μπροστά του. Τοῦ ἐξηγεῖ :

— "Ο Νάνος πὺν ζητῆς εἶναι νεκρός !..

Ο Κράουζ ψιθυρίζει χαμένα :

— Νεκρός ; Νὰ μοῦ τὸν φέρεις ἐδῶ νεκρό !..

Ο δόκτωρ Πάστουρ κάνει νὰ ξανυπετάξει. "Ομως κοντοστέκεται γιὰ μιὰ στιγμή. Κυττάζει παράξενα στὰ μάτια τὸν κακοῦργο "Επιστήμονα. Τοῦ λέει :

— "Αδελφά λογαριάζεις πὺς με τὸ σιλέττο σου θὰ μπορέσεις νὰ καρφώσεις τὴν καρδιά μου... Τώρα πὺν θὰ λείπει, ρίχτου μιὰ ματιά.. Νομίζω πὺς δὲν εἶναι ὅπως τὸ φανταζέσαι...

Τουτόχρονα κάνει δεῦτερο πήδημα στὸ κενό... Ξαναπερνάει μέσ' απ' τὰ ντουβάρια. Χάνει' ἔξω απ' τὴ θεόκλειστη ἐπαυλὴ !..

Ο Κράουζ ἔχει ἀπομείνει κόκκαλο. "Ο σατανικός Καμπούρης ἔχει τὴν ἱκανότητα τὰ διαβάζει καὶ τὴ σκέψη του ἀκόμα...

"Ασυναίσθητα βάζει τὸ χέρι στὸν κόρφο. Κάνει νὰ βγάλει τὸ φαρμακερὸ σιλέττο πὺν σέρνει πάντα μαζί του... "Ομως ξαφνιάζεται. Μαλακὸ κρῦο πᾶμμα ἀγγίζουν τὰ δαχτυλὰ του Τραβάζει μὲ φρίκη ἔξω ἕνα μικρὸ μαύρο φίδι... Τὸ πετάει κάτω... Κάνει νὰ τὸ ποδοπατήσει... Μὰ ἐκείνο ξεφύγει. Χάνεται μέσ' στ' ἀπέραντο "Εργαστήριο...

Τὸ πρόσωπο τοῦ κακούργου "Επιστήμονα ἔχει πάρει ἑκφραση τρόμου !. Ποτέ δὲν μποροῦσε νὰ φανταστῇ πὺς τὸ σιλέττο του θὰ γινόταν φίδι. Μουρμουρίζει γιὰ δεῦτερο φορὰ :

— Παράξενος άνθρωπος ! Παντοδύναμος σάν τὸ Σατανά !. Πρέπει με κάθε τρόπο νὰ τὸν ἐξοντώσω !.. "Οσο ζῇ αὐτός, ἐγὼ δὲν εἶμαι τίποτα !..

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ δόκτωρ Πάστορ, ὁ τερατόμορφος Καμπούρης, ξαναγυρίζει στὴν αἴθουσα τοῦ "Εργαστηρίου. Στὴν ἀγκαλιά του κρατᾷ νεκρὸ τ' ἄηχο κορμὶ τοῦ μικροσκοπικοῦ μαύρου Νάνου. Τὸν ἀκουμπάει πάνω σ' ἕνα μαρμαρένιο τραπέζι. . "Ο Κράουζ σκίβει "Ακουγκράζειται τὰ στήθια του. Ψιθυρίζει παράξενα λόγια :

— "Εχει πεθάνει... διὸς δὲν εἶναι ἀκόμα νεκρός !. "Ο ἄνθρωπος πεθαίνει πραγματικά, εἴκοσι τέσσερες ὥρες μετὰ τὸ θάνατό του.

Τὰ μαλλιά καὶ τὸ τομαρένιο παντελονάκι τοῦ Ποκοπύκο εἶναι μουσκεμμένα.

Εἶναι φανερό πὼς ὁ ἄμοιρος ἔχει πνιγεῖ...

Ἡ σκουριασμένη χατζάρα πάντοτε στὸ πλευρό του... Οἱ σταγόνες τοῦ νεροῦ ποὺ λάμπουν πάνω της, μοιάζουν σὰν δάκρυα. Δάκρυα πόνου γιὰ τὸ χαμένο ἀφέντη της.

Ὁ κακοὺργος ἐπιστήμονας σηκώνει τὸ πῖωμα τοῦ Ποκοπύκο. Τ' ἀποθέτει τώρα ἀνάμεσα σὲ δυὸ πολὺπλοκες ἡλεκτρικὲς συσκευές. Τραβάει διακόπτες. Γυρίζει κουμπιὰ... Τρομαχτικὸὶ σπινθῆρες κεραυνοβολοῦν τ' αἶψου κορμὶ τοῦ νεκροῦ Νάνου!..

Καὶ νά : Σὲ λίγες στιγμὲς τὸ θάμμα γίνεται. Τὸ μικροσκοπικὸ μαῦρο πῖωμα ἀνασπλύνει. Ὁ Ποκοπύκο χασμουριέται. Τεντώνει μακμουρλίδικα τὰ χέρια καὶ τὰ ποδάκια του. Ἀναστενάζει βαθιά :

— «Ε, ρε τί τραβάμε κι' ἐμεῖς οἱ... πεθαμεναράδες !

Ρίχνει μιὰ χαμένη ματιὰ γύρω του. Συνεχίζει :

— «Αὐτὸν Χάρε, ξεφερὲ κι' ἀνεπανόρθωτε ! Ποτέ νὰ μὴ πεθάνεις, ἀδερφέ μου !... Ὅλο ξάπλα καὶ ἰδέα μουσαί !...

## ΟΙ ΔΥΟ ΘΑΝΑΣΙΜΟΙ ΕΧΘΡΟΙ

Ξαναγυρίζουμε κοντὰ στὸν Γκαοὺρ καὶ στὸν Ταρζάν. Τοὺς ἀφήσαμε ἀναίσθητους κάτω. Ἀγκαλιασμένους σὰν ἀγαπημέν' ἀδέλφια !

Περνάει πολλὴ ὥρα ἔτσι...

Πρῶτος συνέρχεται ὁ θρυλικὸς Ἕλληνας. Ὁ ἄμοιρος βρίσκεται σὲ κακὰ χάλια !.. Ὁμοῦς

καμμιὰ σημασία δὲν δίνει στὸν ἑαυτό του. Τὰ μάτια του κυττάζουν ἀνήσυχτα τὸν Ταρζάν. Αὐτὸς ἐξακολουθεῖ νὰ μένει ἀκίνητος. Σὰν πεθαιμένος !..

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἀφουγκράζεται τὴν καρδιά του. Χτυπάει ἀκόμα. Μὰ πολὺ ἀδύναμα !

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἔχει χάσει πολὺ αἷμα. Περνάει τίς τελευταῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς του...

Ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας νοιώθει ἀφάνταστη φρίκη γι' αὐτό. Τὰ μάτια του θαμπώνουν ἀπ' τὰ δάκρυα. Ψιθυρίζει μ' ἀπόγνωση :

— «Εγὼ τὸν σκότωσα !... Ἐγὼ γίνηκα ὁ δολοφόνος τοῦ ἀδελφοῦ μου !..

Μὲ μεγάλη δυσκολία καταφέρνει νὰ σταθεῖ ὀρθός. Πασχίζει νὰ σηκώσει τὸν Ταρζάν. Θέλει νὰ τὸν μεταφέρει στὴ σπηλιά του. Νὰ κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ τὸν σώσει...

Δὲν καταφέρνει τίποτα. Οἱ δυνάμεις του ἔχουν ἐξαντληθεῖ... Τοῦναι ἀδύνατο πιά νὰ σηκώσει ἓνα τόσο μεγάλο καὶ βαρὺ σῶμα !

Στὸ μεταξὺ, ἀνθρώπινα βήματα ἀκούγονται νὰ πλησιάζουν. Εἶναι ἡ Ταταμπού κι' ὁ Ποκοπύκο. Δὲν μπόρεσαν νὰ μείνουν περισσότερο στὴν κορφὴ τοῦ βραχώδικοι βουνοῦ... Ἐρχονται νὰ δοῦν τὸ κακὸ ποῦχει γίνει...

Ἡ πανώρια μελαψὴ Ἕλληνίδα, νομίζει πὼς ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας εἶναι νεκρός. Τὰ μάτια της βουρκώνουν. Ψιθυρίζει :

— «Εγὼ φταίω, Γκαοὺρ !.. Δὲν ἔπρεπε νὰ σᾶς ἀφήσω νὰ χτυπηθεῖτε... Χίλιες φορές καλύτερα νὰ φεύγαμε ἀπ' αὐτὸ τὸ κατα-

ραμένο μέρος. Παρά νά χύσου-  
με αδελφικό αίμα. Παρά νά γί-  
νουμε δολοφόνοι !..

‘Ο Ποκοπίκο έχει διαφορετική  
γνώμη :

— Δέν βαρεῖσαι, κυρά Τέτοια  
μου !.. Αὐτό θά ‘πεί ζωή : ‘Ο  
εἰς νά «καθαρίζει» τὸν ἑτερον.  
Νταραβερί νά γίνεται !.. Νά δου-  
λεύουνε κι’ οἱ... πεθαρνατίζη-  
δες ! Αμέες !..

‘Ο μελαψος Γίγαντας ἐξηγεῖ  
στὴ συντροφισσά του :

— Δέν ἔχει πεθάνει ἀκόμα...  
‘Ομως μπορεί νά ξεψυχήσει ἀπὸ  
στιγμὴ σι. στιγμὴ !.. Μοναχά ἢ  
γιατίσσια Χούλχα θά μπορούσε  
νά τον σώσει...!

‘Ο Νάνος δικηολογείται :

— Έμένα νά με συμπαθεῖτε !..  
Θά τὸν ἔκοβα στὴν πλατὴ νά  
τὸν πάω... Μά φοβῶμαι μὴ τὸ  
κοφομεσιασὰν τὸ φουκαριάρικο !..  
‘Ἦν ἴδια στιγμὴ ποδοβυλῆτό  
κι’ ἀλαλαγμοὶ ἀγρίων ψιάνουν  
στ’ αὐτιά τους.

‘Ο Γκαούρ κι’ ἡ Ταταμπού ἀ-  
φουγγράζονται ἀνήσυχτοι...

‘Απ’ τις φωνὲς μιντεῦσουν πῶς  
οἱ ‘Αραπαδες πυῶρχονται, δὲν  
εἶναι λίγοι. Σίγουρα θά ξεπερ-  
νανε τοὺς ἑκατό...

‘Ο Ποκοπίκο σκαρφαλώνει σ’  
ἓνα δέντρο. Ψάχνει μὲ τὰ μά-  
τια του τὸν ὀρίζοντα. Σβέλτος  
γλυστεράει πάλι κάτω. Στριγγλί-  
ζει μ’ ἐνθουσιασμό :

— ‘Ο Γιαχάμπας εἶναι ! ‘Ο  
Καρπουζοκεφαλός μὲ τὸ σκυλο-  
λόι του... Θά σπασουμε πλαξ,  
ἀδεμφέ μου !..

‘Η ἀτρόμητη ‘Ελληνίδα σκύ-  
βει πάνω ἀπ’ τ’ ἀναισθητο κορ-  
μί τοῦ ‘Αρχοντα τῆς Ζουγκλας.  
Τὸν σηκώνει στὰ γερά της μπρά-

τσα... Προχωρεῖ νά φύγει... Νά  
τὸν κρύψει κάτω στὶς γύρω πυ-  
κνὲς φυλωσιές...

Δὲν προφταίνει. Τὸ κορμί τοῦ  
λευκοῦ Γίγαντα εἶναι ἀβάστα-  
χτο... Μόλις κάνει λίγα βήματα,  
σκοντάφτει σὲ μια πέτρα. Σωρι-  
άζεται μαζί του κάτω...

Στὸ μεταξὺ ὁ Γιαχάμπα μὲ  
τοὺς ἀραπάδες του ἔχουν φτά-  
σει κοντά... Οὔτε ἑκατὸ βήματα  
δὲν τοὺς χωρίζουν πιά.

‘Ο Γκαούρ μ’ ἓνα πῆδημα  
βρίσκειται κοντὰ στὸν Ταρζαν...  
‘Ετοιμάζεται νά δώσει μάχη. Νά  
προστατέψει τὸν ἀναισθητο «ἀ-  
δελφὸ» του !..

‘Η Ταταμπού βλέπει τὰ χάλια  
του. Μόλις καὶ με τῇ βία κατα-  
φέρει νά στέκεται ὀρθός !.. ‘Αν  
θελήσει ν’ ἀνισταθεῖ στὸν τρο-  
μερὸ Γιαχάμπα, φρικτὸς θάνατος  
τὸν περιμένει.

— Μὴ Γκαούρ !.. ‘Ελα νά  
κρυφτοῦμε !.. Εἶναι τὸ καλύτερο  
ποῦχοιμ νά κάνουμε !..

Τραβᾷ μὲ δύναμη τὸ μελαψὸ  
Συντροφιστὴ. Τὸν φέρνει πίσω  
ἀπὸ κάποιο μεγάλο θύμνο. Κρύ-  
βονται μαζί.

‘Ο Ποκοπίκο τοὺς κυττάζει μὲ  
περιφρόνησι :

— Οὐ νά μοῦ χαθεῖτε φοβι-  
ταίρηδες !.. ‘Ετσι βρὲ θά πά-  
ρουμε τὴν Πόλη :

Τρομαγμένος, σὰν πῆθηκος ποῦ  
τὸν κυνηγᾷ λιονταριά, σκαρ-  
φαλώνει στὸ πιὸ κοντινὸ δέντρο  
Ξεφωνίζει ψηλά ἀπ’ τὴν κορυφή :

— ‘Εδῶ εἰμ’ ἐγὼ !.. ‘Οστις  
γουστάει ἄς ἀνελθεῖ νά τὸν  
σπάξω !..

‘Ο Γιαχάμπα μὲ τοὺς ἀρα-  
πάδες του θά προσπερνοῦσαν  
καμμιὰ εἰκοσαριά βήματα πλάι.



Σίγουρα δὲν θάβλεπαν τ' ἀναίσθητο κορμί τοῦ Ταρζάν. .

Ὅμως ἀκούει τὸ ξεφωνητὸ τοῦ Νάνου. Ἀλλάζουν κατεύθυνση Φεάνουν ἐκεῖ...

Ὁ ἀπαίσιος μαῦρος Φύλαρχος βλέπει σωριασμένον κάτω τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας...

Στὴν ἀρχὴ τὸν περνάει γιὰ σκοτωμένο. Τὸ πρόσωπό του φωτίζεται ἀπὸ ἄγρια χαρά. Μουγγρίζει :

— Ἐπὶ τέλους ! Ψόφησε τὸ λευκὸ σκυλί !.. Ἡ Ζούγκλα θὰ γίνῃ δική μου !

Γρήγορα ὁμως καταλαβαίνει τὸ λάθος του. Ὁ Ταρζάν ζῇ.

Μουγγρίζει πάλι :

— Τόσο τὸ καλύτερο !.. Θὰ πεθάνει ἀπ' τὸ μαχαίρι μου !..

Κάνει νὰ τοῦ καρφώσει τὴν καρδιά. Ἀλλάζει ἀμέσως γνώμη.

— Ὁχι. Δὲν θὰ ὑποφέρει καθόλου ἂν τὸν σκοτώσω ἔτσι ἀναίσθητο. Πρέπει πρῶτα νὰ τὸν βασανίσω φριχτά !.. Νὰ τὸν κάνω νὰ μού ζητάει σάν ζητιάνος τὸ θάνατο !.. Τότε μονάχα θὰ χορτάσει ἀπὸ γλυκεῖα ἐκδίκηση ἡ ψυχὴ μου !..

Διατάζει ἕναν ἀπ' τοὺς ἀγρίους του :

— Ἀνέβα στὸ δέντρο ψάξε καλά !.. Ἀκουσα μιά φωνὴ ἀπ' τὴν κορφὴ του. Κάποιος θάχει σκαρφαλώσει ἐπάνω...

Σβέλτος ὁ μαῦρος ἀρχίζει νὰ σκαρφαλώνει...

Ἡ φωνὴ τοῦ Ποκοπίκο ἀκούγεται πάλι :

— Ἀνέρχεται ὁ πρῶτος !.. Ὁ Θεὸς νὰ συχωρέσει τὴν ψυχάρρα του...

Ὅμως τὴν ἔχει ἄσχημα. Ἀλλο δέντρο δὲν βρίσκεται κοντά.

Εἶναι ἀδύνατο νὰ ξεφύγει...

Ἀπὸ ψηλὰ ποὺ βρίσκεται, σκύβει. Κυττάζει μὲ τρόμο τὸν Ἀράπη π' ἀνεβαίνει. Τὸν συμ-βουλεύει :

— Ἐ, μπάριμπα Τέτοει !.. Γιατί εἶσαι τόσο βιαστικός ; Δὲν περιμένεις νὰ πεθάνεις ἀπὸ... γεράματα ; Εἶναι ἀνάγκη δηλαδὴς νὰ σὲ σφάξω πάνω στὸ ἄνθρον τῆς ἐλικίας σου !

Ποίος τὸν ἀκούει ὅμως !.. Ὁ μαῦρος ὅλο καὶ σκαρφαλώνει. Κοντινεὶ νὰ φτάσει στὴν κορφή.

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας», μικροσκοπικὸς καθὼς εἶναι, παρημερίζει. Κρύβεται σ' ἓνα κλαδί μὲ πυκνὸ φύλλωμα. Δὲν φαίνεται καθόλου. Σφίγγει γερὰ τὴ λαβὴ τῆς σκουριασμένης χατζάρας του !..

Ὁ Ἀράπης ψάχνει ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Πουθενὰ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ἀνακαλύψει...

## Ο ΠΟΚΟΠΙΚΟ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

Κάτω ἀπ' τὸ θεόρατο δέντρο, ὁ Γιαχάμπα διαναζει δυὸ ἄλλους ἀραπάδες :

— Σηκώστε τὸ λευκὸ σκυλί !.. Θὰ τὸν πάρουμε μαζί μας στὸ παλάτι τοῦ τερατόμορφου Μαχαραγιά. Ὁ Ζαχράν θὰ διασκεδάσει πολὺ μὲ τὰ βασανιστήρια ποὺ θὰ τοῦ κάνω !..

Οἱ μαῦροι σηκώνουν τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Κάνουν νὰ ξεκινήσουν...

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ψηλὰ στὸ δέντρο ἀκούγεται δυνατὸ χτύπημα τῆς χατζάρας τοῦ Ποκοπίκο. Ἐχεῖ βρεῖ πάνω σὲ ἀνθρώπινο κεφάλι :

— Γκάπ !..

Ταυτόχρονα σπαραχτικό πονεμένο βογγητό ἀντηχεί.

— Ωωωχχχ !...

Τὸ κορμὶ τοῦ Ἀράπη πέφτει κάτω μὲ βαρὺ γδοῦπο...

Ἀπὸ ψηλά ὁ Ποκοπίκο, ξεφωνίζει μὲ ἐνθουσιασμό :

— Ἐν τάξει ὁ πρῶτος !... Περικαλῶ ν' ἀνέλθει ἄλλος !...

Οἱ μαῦροι γίνονται θεριά ἀνήμερα !... Ἀρπάζονται ἀπ' τὸν κορμὸ τοῦ δέντρου. Ὅλοι μαζί ζητάνε νὰ σκαρφαλώσουν ἐπάνω. Ὁ Νάνος καταλαβαίνει τώρα τὴν τύχη ποῦ τὸν περιμένει. Ἡ ψυχὴ του ἔχει πάει στὴν Κούλουρη. Ὅμως τὸ κέφι τοῦ δὲν χάνεται οὔτε σὺς πὺ τραπεζικὲς στιγμὲς. Τοῦς φωνάζει :

— Σιγά, κύριοι !... Πιάστε οὐρά, κύριοι !... Μὴν κάνει' ἔτσι, σὰς περικαλῶ !... Ὅλους θὰ σὰς κανονίσω !... Ἐναν - ἔναν ὅμως. Δυστυχῶς ἡ χατζάρα μου δὲν εἶναι... δίκανη !

Ὁ Γιαχάμπα σταματᾷ τοὺς Ἀραπαδες του. Δὲν τοὺς ἀφήνει νὰ σκαρφαλώσουν. Οὐρλιάζει μὲ λύσσα :

— Κάτω ὅλοι !... Εἶναι αὐτὸς ὁ διαβουλεμένος Νάνος. Κᾶφτε τον ζωντανῶ !...

Οἱ μαῦροι μαζεύνουν ἀπὸ κοντὰ ξερὰ φύλλα. Ξερὰ χαμόκλαδα. Τὰ σωριάζουν γύρω στὸν κορμὸ τοῦ θεόρατου δέντρου. Βάζουν γρήγορα φωτιά...

Οἱ φλόγες προχωροῦν λαίμαργες καὶ μανιασμένες πρὸς τὰ πάνω... Ὁ Ποκοπίκο θὰ βρεθεῖ γρήγορα σὲ τραγικὴ θέση. Ὁ Γκαοῦρ κρυμμένος πίσω ἀπ' τὸν μεγάλο πυκνὸ θάμνο, δὲν κρατιέται ἄλλο :

— Θὰ χυθῶ πάνω τους, Τατα-

μποῦ. Πρέπει νὰ σώσω τὸν Ταρζάν... Νὰ βοηθήσω τὸ Νᾶνο νὰ ξεφύγει !...

Ἡ πανώρια ἐλληνίδα τὸν συγκρατεῖ :

— Ὁχι, Γκαοῦρ ! Ἐχεις χάσει τὸ περισσότερο αἷμα σου. Δὲν ἔχεις πιά δυνάμεις... Τὸ μόνο ποῦ θὰ καταφέρεις εἶναι νὰ χάσεις κι' ἐσὺ τὴ ζωὴ σου...

Ὁ μελαπὸς γίγαντας τριζεῖ ἄγρια τὰ δόντια του. Μουγγρίζει σιγά :

— Ἀς πεθάνω ! Ἀς χάσω τὴ ζωὴ μου χίλιες φορές !... Δὲν μπορῶ ν' ἀφήσω στὰ χέρια τους τὸν Ταρζάν !...

Κάνει ν' ἀνασηκωθεί... Δὲν τὰ κατοφέρνει... Ἡ Ταταμποῦ τὸν τραβᾷ ἀπ' τοὺς ὤμους. Τὸν σωριάζει πάλι κάτω.

Ὁ Γκαοῦρ δὲν ἔχει πιά τὴν παλιά του δύναμη !

Οἱ φλόγες, ὅσο περνᾶνε οἱ στιγμὲς, τόσο φουντώνουν πότετερο. Ὁ ἄμοιρος Ποκοπίκο ἔχει ἀρχίσει νὰ τσουρουφλίζεται. Ἀναστενάζει βαδιά :

— Ἀμάν, ἀδερφέ μου !... Πᾶνε τὰ θυελικά μου... ματοτοῖνορα ! Φωνάζει καὶ στοὺς Ἀραπάδες :

— Σιγά, βρὲ παιδιά !... Σβύστε τὴ φωτιά ! Γιὰ τοῦ .. Κλειδῶνα τὸ περάσατε ἀπόψε ;

Κυττάζει μὲ τρόμο καὶ φρίκη τίς φλόγες περὶ κοντεύουν νὰ τὸν φτάσουν... Ἀσυναίσθητα φέρνει τὸ δεξὶ του χέρι μπροστά στὸ τομαρένιο παντελονάκι του. Γρήγορα ὅμως συνέχεται. Τὸ τραβάει μὲ ντροπὴ. Ἐχει θυμηθεῖ πὺς κάτω στὸ θάμνο βρίσκεται ἡ Ταταμποῦ. Φωνάζει πάλι στοὺς Καννίβαλους :

— Ἐννοια σας βρέεε !... Ζέρω

ἐγὼ πῶς νὰ τὴ σβύσω τὴ φωτιά !... Μὰ ἔχεις χαρὴν... Ντρέπομαι ποῦναι γυναῖκα μπροστὰ !

Οἱ φλογες ἔχουν ἀγγίξει τὴν τερμασίαν πατοῦσες του. Παίρνει τὴν ἀπόφαση νὰ πέσει στὸ κενό. Νὰ κάνει τὸ πῆλημα τοῦ θανάτου !... Ἔτσι ἄθελα φτάνει στὰ χεῖλια του ἓνα θλιβρὸ, πένθιμο στιχάκι. Τὸ σκάει ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖ :

«Κλῆφτε Κορίτσια τῆς Ζουγκλὸς,

καὶ χάνετε ἓνας ἥρωα !  
Ὁ Ποκοπίκος ψήνει μεσ' τὴ φωτιά σὰν... τοίχος!»

Κι' ἀμέσως κάνει τὸ σάλτο μορτάλε ! Πηδάει γιὰ πιὸ σίγουρα πρὸς τὸ μέρος ποὺ βρίσκεται ὁ μεγάλος θάμνος...

Στὸ μυαλό ὁ Γκαοὺρ ἔχει κάνει πολλὰς προσπάθειες ν' ἀνασηκωθεί. Νὰ χυθεῖ πάνω στὸ Γιαχάμπα καὶ στοὺς ἀγρούς του. Νὰ σώσει τὸν ἀναισθητο Ταρζάν.

Μὰ ἡ Ταταμποὺ ἐπιμένει. Τὸν κρατᾷ ἀκίνητο στη θέση ποὺ βρίσκεται. Τοῦ ψιθυρίζει στ' αὐτί :

— «Ὁχι, Γκαοὺρ !... Αὐτὸ ποὺ ζητᾷς νὰ κάνεις εἶναι τρέλλα ! Ὁ Γιαχάμπα ἔχει ἀπεσφασίσει νὰ μὴ σκοτώσει ἀμέσως τὸν Ταρζάν. Αὐτὸ εἶναι μεγάλῃ τύχη. Ἄμα φύγουν, θὰ τοὺς παρακολουθήσουν... Κάποια ἐυκαιρία θὰ βροῦμε .. Ὁ Θεὸς θὰ μᾶς βοηθήσει νὰ τὸν σώσουμε !...»

Ὁ μελαφρὸς νίαντας δὲν ἀκοῖν τίποτα. Συμβουλεύει τὴ συντρόφισσά του γιὰ τελευτεῖα φερό :

— «Ἀφῆσέ με, Ταταμποὺ ! . .

Ἀφῆσέ με !...»

Ἐκεῖνη τὸν σφίγγει πρὸ γερὰ :

— «Ὁχι. Δὲν ἔ' ἀφήσω νὰ χαθεῖς ἀδικαί !...»

Τὸ μυαλό τοῦ Γκαοὺρ ἔχει θολώσει. Δὲν ξέρει τί κάνει...

Καὶ νὰ : Σφίγγει μὲ λύσσα τὶς γροθιές του. Τρομαχτικὸ χτύπημα δίνει στὸ πρόσωπο τῆς πανώριας Ἑλληνίδας !...

Ἡ ἄμοιρη χαλίζεται. Σαστίζει γιὰ λίγες στιγμὲς...

Ὁ Γίαντας εἶναι τώρα λεύτερος : Κάνει νὰ σηκοθεῖ...

Εὐτυχῶς ! Τὴν ἴδια στιγμὴ νοιώθει τρομερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι. Σπριάζεται καίω ἀναισθητός.

Ὅπως εἶδανε, ὁ Ποκοπίκο εἴχε πηδήσει ἀπ' τὴν κορφὴ τοῦ δέντρου. Ἡ τύχη θέλησε νὰ πέσει πάνω στὸν Γκαοὺρ. Νὰ τὸν σώσει ἴσως ἀπὸ φρικτὸ θάνατο.

Ὁ διαβολεμένος Νάνος δὲν παθαίνει τίποτα. Τὸ βάζει ἀμέσως στὰ πόδια. Καθὼς τρέχει νὰ σωθεῖ ἀπ' τοὺς ἄραπάδες, τρίβει τὰ ποινεμένα πισινὰ του. Στριγγίζει ἄγρια :

— Πίσω βρέξε !.. Πίσω καὶ σὰς ἔφαγα !

Ὅμως ὁ φουκαρὸς ἔχει χαλαστεῖ ἀπ' τὸ πέσιμο. Δὲν μπορεῖ νὰ τρέξει γρήγορα σὰν ἄλλοτε...

Δυο-τρεῖς Ἄραπάδες τὸν κυνηγᾶνε. Γρήγορα τὸν φτάνουν. Τὸν ἀρπάζουν. Τὸν φέρνουν πίσω...

Ὁ Γιαχάμπα ὑποψιάζεται πὺς κἀπὺ ἐκεῖ κοιτᾷ θὰ βρίσκεται κι' ὁ Γκαοὺρ. Ρωτᾷ τὸν Ποκοπίκο :

— Πές' μου σκουλήκι ! Ὁ δικός σου Ἀγέντης ποῦ εἶναι ;

Ὁ Νάνος τ' ἀποκρίνεται :



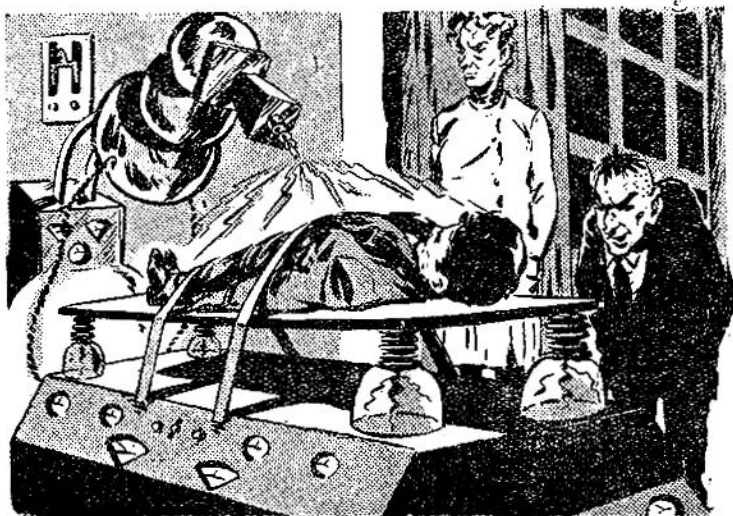
Ὁ δοξασμένος Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας σηκώνει μιὰ μεγάλη βαριά πέτρα. Θέλει νὰ συντρίψει τὸ κεφάλι τοῦ θρυλικοῦ Ἑλλήνα Γίγαντα.



Ἡ Τρέιν καὶ ἡ Ταταμποῦ ἔχουν γίνει ἀποπνεῖς ἐχθρὲς. Ἄν συναντηθοῦν θὰ ἀπαράξει ἡ μιὰ τὴν ἄλλη μὲ νύχια καὶ δόντια.



Ο Κράουζ και ο φριχτός χημικός Πάιστουρ πηδούν κρυφά στο νεκροταφείο. Ξαθάβουν έναν νεκρό.



Ο Κράουζ, με τον υπαγομόντο χημικό Πάιστουρ, μεταβιβάζουν το νεκρό σε μία πολύπλοκη ηλεκτρική συσκευή.

— Έχει πεταχτεί για... τα-  
γάρα !

Ο μαύρος Φύλαρχος ούρλια-  
ζει άγρια :

— Πέσ' μου πού είναι ; Πού  
θά τόν βρω ;

Ο Ποκοπίκο δείχνει διάθεση  
νά τόν έξυπηρετήσει :

— Λέν ξέω, κύριε Καρπου-  
ζοκέφαλε ! Θέλεις νά σοῦ δώσω  
τόν... άριθμό τοῦ τηλεφώνου  
του ;

Ο Γιαχόμπα έχει χάσει τήν  
ύπομονή. Τόν άρπάζει στίς τε-  
ράστιες χειροῦκλες του Τόν ση-  
κώνει ψηλά. Τόν χτυπάει κάτω  
μέ φόρα. Αυτό γίνεται πολλές  
φορές

Ο «Δυσθεόρατος Άντρακλας»  
κάνει γκέλ σάν μαύρη μπάλλα  
Σεφωνίζει σπαραγτικά :

— Άμάν, άδερφέ μου ! Κάνε  
πίδ σιγά γιατί θά κλατάρει ή...  
σαμποέλλα μου !

Ο άπαίσιος μαύρος γίγαντας  
τοῦ κάνει κι' άλλα φριχτά ρασι-  
νιστήρια. Όμως ο Ποκοπίκο  
μένει ακλόνητος. Δέξη δέν βγαί-  
νει άπ' τό στόμα του. Προτιμάει  
νά πεθάνει, πορὰ νά προδώσει  
τό μέρος πού βρισκονται ο Γκα-  
οῦρ κι' ή Τατομπού.

Τέλος ο Γιαχόμπα σταματάει.  
Βλέπει πώς δέν κάνει τίποτα.

Δυό άπ' τοὺς Άραπάδες του  
σηκώνουν τόν άναισθητο Ταρ-  
κάν. Ένας άλλος άρπάζει τόν  
Ποκοπίκο. Όλοι μαζί ξεκινάνε.  
Προχωροῦν κατὰ τὸ βορριά. Τρα-  
βάνε για τή μεγάλη Αίμνη μέ  
τά πράσινα νερά

Η πανώρια Έλληνίδα συνε-  
φέρει γρήγορά τόν άναισθητο  
σύντεροφ ής. Τοῦ έξηγει τί  
εἶχε συμβεῖ.

Σηκώνονται τώρα κι' οί δυό.  
Παρακαλουθοῦν τὸ μπουλούκι  
τοῦ Γιαχόμπα. Παίρνουν χίλιες  
δυό προσφυλ' ξεις. Καθώς προ-  
χωροῦν κρύβονται ἀπό δέντρο  
σέ δέντρο. Ἀπό θάμνο σέ θά-  
μνο.

## ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΑΙΜΝΗΣ

Εἶναι σούρουπο πιά.

Ο μαύρος Φύλαρχος μέ νιές  
άραπάδες του φτάνουν στή με-  
γάλη Αίμνη μέ τὰ πράσινα νε-  
ρά. Πέρα άπ' αὐτήν άρχίζει ή  
χώρα τοῦ Ζαχαρν. Ένας κα-  
κοῦ και τερατόμορφου, μέ πολὺ  
πλούσιον Μαχαργιά !

Ο Γιαχόμπα έχει πουλήσει  
σὸν Ζαχαρν χιλιάδες άκυτέρ-  
γοστα μεγάλα διαμαντια. Κι'  
άλλα τόσα πολύτιμα τομάρια  
θεριῶν και φιδιῶν. Πηγαίνει  
τόρα νά πληρωθεῖ για δλ' αὐ-  
τά. Νά πάρει τ' άμείωτο χορ-  
σάφι πού τοῦ χοωστέει.

Ο μαύρος Φύλαρχος άρπάζει  
τρεις μεγάλες βάρκες άπ' τοὺς  
ἰθαγενεῖς πού ζοῦν στίς όχθες  
τῆς Αίμνης. Μπαίνουν όλοι μέ-  
σα σ' αὐτές. Παίρνουν μαζί  
τοὺς τόν Ταρκάν και τόν Ποκο-  
πίκο... Ξεκινάνε...

Μέ τὰ φτερά τῆς γαντάσας  
μας ός πετάξουμε για λίγο,  
πέρα άπ' τήν άντικρινή όχθη  
τῆς Αίμνης. Στό Παλοτι τοῦ  
κακοῦ και τερατόμορφου Μαχα-  
ργιά.

Και νά : Ο Ζαχαρν βρίσκε-  
ται στήν αἰθρυσσα τοῦ θρόνου  
Μπροστά του ένας γέροντας Μά-  
γος μέ μακρὸ νένειο και μαλλιά.

Ο Μαχαργιάς τ ν κρεταζει  
στά μάτια. Μουρμουρίζει :



— Σὲ κάλεσα γέρο, γιατί πι-  
στεύω πὼς μονάχα ἐσύ μπορείς  
νὰ με βοηθήσεις...

— Θὰ κάνω ὅ,τι διατάξεις,  
"Αρχοντα !

— "Ακουσε λοιπόν : 'Απόψε  
θὰ περάσει τὴ μεγάλη Λίμνη ὁ  
φύλαρχος Γιαχάμπα μὲ τοὺς ἄ-  
ραπάδες του... Ἐρχεται νὰ εἰς-  
πράξει τὸ χρυσάφι ποὺ τοῦ χρω-  
στάμε γιὰ τὰ διαμάντια καὶ τὶς  
προβίες... Καταλαβαίνεις λοιπόν  
τὶ ζητάω ἀπὸ σένα...

'Ο Μάγος κάνει βαθιὰ ὑπό-  
κλιση :

— Ναί, "Αρχοντά μου !.. Θὰ  
κάνω ὅτι πρέπει γιὰ νὰ μὴ φτά-  
σει ποτὲ ἐδῶ ὁ Φύλαρχος κι' οἱ  
μαῦροι του... Τὰ μάγια μου θὰ  
ξυπνήσουν στὸ βυθὸ τῆς Λίμνης  
τὸ μεγάλο Τέρας !.. Μείνε ἡσυ-  
χος ! Τὸ χρυσάφι ποὺ χρωστᾷς  
δὲν θὰ κωνηθεῖ καθόλου ἀπ' τ'  
ἀμπάρια τοῦ Παλατιοῦ σου.

'Ο Ζαχαρὴν χαμογελάει ἱκανο-  
ποιημένος. Τὸ τερατόμορφο πρό-  
σωπό του παίρνει ἀκόμα πιὸ φρι-  
χτὴ ἔκφραση

Δίνει στὸ Μάγο ἓνα σακκου-  
λάκι μὲ χρυσὰ φλωριά :

— Πήγαινε λοιπόν στὸ καλὸ...  
"Αν πετύχεις αὐτὸ ποὺ ζητάω,  
θὰ πάρεις ἀκόμα τόσο κι' ἄλλο  
τόσο χρυσάφι...

Ξαναγυρίζουμε πάλι κοντὰ  
στὶς τρεῖς μεγάλες βάρκες... Τὶς  
βλέπουμε τὰ διασχίζουν ἀργὰ  
τὴν ἡσυχὴ λίμνη...

Τώρα ζυγώνουν νὰ φτάσουν  
στὸ μέσο τῆς. Καὶ νά : Ξαφνικὰ  
τὰ πράσινα νερά ἀναταράσσονται.  
Απαίσιο μουγγρητὸ ἀντηχεῖ κά-  
ω ἀπ' τὸ βυθὸ !..

Ταυτόχρονα σχεδὸν τρομαχτὶ  
κὸ λεπιδωτὸ Τέρας ξεπετάγεται !..  
Τεράστιο σὲ διαστάσεις !

'Η δίνη ποὺ σχηματίζεται στὰ  
νερά, ἀναιρέσει τὶς τρεῖς μεγά-  
λες πρωτόγονες βάρκες. 'Ο Για-  
χάμπα καὶ οἱ ἀραπάδες του μα-  
ζὶ μὲ τὸν Ταρζάν καὶ τὸν Ποκο-  
πίκο βρίσκονται στὰ νερά.

'Ο Νάνος κυττάζει μὲ θαυμα-  
σμό τ' ἀπέραντο Τέρας. Τ' ἀ-  
νοιχτὸ στόμα του θὰ μπορούσε  
νὰ χωρέσει ὁλόκληρο Ἑλέφαντα.

Ξαφνίζει μὲ δέος :

— Τ' εἶναι τοῦτο, ἀδερφέ μου;  
Θὰ δυσκολευτῶ πολὺ νὰ τὸ  
σφάξω !..

'Ο ἀναισθητὸς Ταρζάν πέφτει  
στὰ κρῦα νερά τῆς Λίμνης. Συν-  
έρχεται... Ἀρχίζει νὰ κολυμπάει  
κι' αὐτὸς σὰν τοὺς ἄλλους !..

Μὰ τὸ κακὸ δὲν σταματᾷ ὡς  
ἐδῶ... Τὸ τρομερὸ Τέρας χαμη-  
λώνει τώρα τὸ τεράστιο κεφάλι  
του. Τὸ φέρνει στὴν ἐπιφάνεια  
τῆς Λίμνης. Ρουφάει τὸ νερό.  
Μαζὶ μ' αὐτὸ κι' ὅλους ὅσοι  
βρίσκοντ' ἐκεῖ... Τοὺς χάβει στὴν  
ἀπέραντη κοιλιὰ του !..

'Ο Ποκοπίκο, λίγο πρὶν πε-  
ράσει κι' αὐτὸς σὲ τὸ στόμα τοῦ  
Τέρατος, προφταίνει νὰ στριγ-  
γίσει στοὺς ἀραπάδες :

— Κουράγιο παιδιάα ! Μὲ τὸ  
καλὸ νά... χωνέψουμε !

## ΑΝΑΠΑΝΤΕΧΗ ΣΩΤΗΡΙΑ

'Ο Γκαούρ κι' ἡ Ταταμπού  
βλέπουν ἀπ' τὴν ὄχθη τῆς Λί-  
μνης τὸ κακὸ ποὺ γίνεται.

'Η φορὶκη ποὺ δοκιμάζουν εἰ-  
ναι ἀφάνταστη

'Αμέσως, χωρὶς νὰ σκεφτοῦν  
τίποτα, βουτᾶνε καὶ οἱ δύο στὰ  
νερά ! Κολυμπᾶνε πρὸς τὸ μέ-

ρος πού βρίσκεται τὸ φοβερό Τέρας...

Προχωροῦν χωρὶς κι' αὐτοὶ νὰ ξέρουν τὸ λόγο πού τὸ κάνουν. Μήπως θὰ μποροῦσαν ποτὲ νὰ τὰ βαλουν μ' ἓνα τέτοιο τρομαχτικό θεριό ;

Κι' ὅμως !.. Νεώθουν πὼς κάποια παράξενη δύναμη τοῖς τραβάει πρὸς τὰ ἐκεῖ...

Καὶ νά : Πρὶν ἀκόμα καταφέρουν νὰ φτάσουν κοντά, κἀτι φοβερό γίνεται. Κἀτι ἀπίστευτο !

Τὸ Τέρας ἀρχίζει ξαφνικά νὰ σπαρταρεῖ. Νὰ χτυπιέται στὰ βαθιὰ πράσινα νερά τῆς Λίμνης .. Τέλος ἀνοίγει τ' ἀπέραντο στόμα του. Ξερνάει ὅλους ὅσους, πρὶν ἀπὸ λίγο, εἶχε ρουφήξει !..

Ὁ Γιαχάμπα κι' οἱ μαῦροι του κολυμπᾶνε σάν τρελλοί. Φεύγουν ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦν. Ζητᾶνε νὰ γλυτώσουν ἀπ' τὸ τέρας. Φοβῶνται πὼς πάλι θὰ χαμηλώσει τὸ κεφάλι του. Νὰ τοὺς χάψει γιὰ δευτέρη φορά...

Ὁ Γκαοῦρ κι' ἡ Ταταμποῦ ἀντικρύζουν ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς καὶ τὸν Ταρζάν. Μὲ δυσκολία καταφέρνει νὰ συγκρατιέται στὴν ἐπιφάνεια. Κολυμπᾷ πρὸς τὸ μέρος τους... Ὁ ἄμοιρος βρίσκεται σὲ τραγικὴ κατάσταση...

Ὁ μελαμψὸς γίγαντας τρέχει κοντὰ του. Κάνει νὰ τὸν βοηθήσει...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν δέχεται τὴ βοήθεια. Μουρμουρίζει ἄγρια :

—Φύγε, κακοῦργε !.. Δὲν θέλω νὰ μ' ἀγγίξεις ! Κάνε ὑπομονή. Γρήγορα θὰ λογαριαστοῦμε !

Ὁ Γκαοῦρ παραμερίζει. Τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια του βουρκώνουν...

Ὡ, ἂν ἤξερε, ὁ Ταρζάν, τι ἔχει κάνει γιὰ κεῖνον ! Δὲν θὰ τοῦλεγε ποτὲ τὰ πικρὰ αὐτὰ λόγια !..

Ὁ Ποκοπικό δὲν φαίνεται πουνενά. Ἡ Ταταμποῦ εἰσάγει ἀνήσυχη τὸ σύντροφό της :

—Μήπως βούλιαξε ; Μήπως πνίγηκε ;

Μὰ δὲν προφταίνει νὰ τελειώσει. Τὸ τέρας τῆς Λίμνης κάνει ἓνα δεύτερο τάνυμα τοῦ λαμποῦ του. Ξερνάει καὶ τὸν ἄμοιρο Νάνο. .

Ἀμέσως βουτάει στὰ πράσινα νερά Χάνεται στὸ βυθό...

Ὅμως ὁ Ποκοπικό δὲν κάνει καμιὰ προσπάθεια νὰ κολυμπήσει. Μόλις πέφτει ἀπ' τὸ στόμα τοῦ θεριοῦ, βουλιάζει ἀμέσως...

Ἡ Ταταμποῦ εἶναι ἀφθαστὴ στὸ Κολύμπι. Κάνει στὴ στιγμή μιὰ γρήγορη βουτιά. Προχωρεῖ σὲ μεγάλῃ ἀπόσταση πρὸς ἀπ' νερά. Φτάνει στὸ σημεῖο πού χάθηκε ὁ Νάνος. Τὸν βρίσκει. Τὸν ἀρπάζει ἀπ' τὴ χατζάρα... Βγαίνει πάλι στὴν ἐπιφάνεια. Παίρνει βαθιὲς καὶ γρήγορες ἀνάσες. Κολυμπᾷ ὅσο μπορεί πιὸ γρήγορα. Σὲ λίγες στιγμὲς βρίσκεται κοντὰ στὸν Γκαοῦρ...

Καὶ οἱ δυὸ μαζί, μὲ τὸν ἀνίσθητο Ποκοπικό προχωροῦν. Φτάνουν στὴν ὄχθη ἀπ' ὅπου εἶχαν ξεκινήσει... Βγαίνουν ἔξω...

Ὁ Ταρζάν εἶχε φτάσει πιὸ μπροστὰ ἀπ' αὐτοὺς. Τώρα χάνεται πρὸς τὴ Δύση. Τραβάει ἀργὰ γιὰ τὴ Σηπλιά του...

Ὁ Γκαοῦρ κι' ἡ Ταταμποῦ ἀποθέτουν κάτου στὴν ὄχθη τὸ Νάνο. Πασχίζουν μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν συλλέξουν... Ὅμως τίποτα δὲν μποροῦν νὰ κάνουν...

Πρώτος ὁ Γκαούρ βάζει κακὸ  
στὸ νοῦ. Σχύβει μ' ἀγωνία. 'Α'  
φρονιάζεται τὰ στήθια του...

'Αλοίμονο!.. 'Η καρδιά του ἔ-  
χει πάψει νὰ χτυπάει. 'Ο Ποκο-  
πίκο εἶναι νεκρός!..

Τὰ μάτια τοῦ μεγάλου γίγαν-  
τα βουρκώνουν πάλι. Τὰ χεῖλια  
του ψιθυρίζουν μὲ πόνο :

— Καὶ μένο παιδί!.. 'Αξέχα-  
στο θά μένει σ' ὅλους μας τὸ με-  
γαλεῖο τῆς ὑπέροχης ψυχῆς σου!..

'Η Πανώρια 'Ελληνίδα κλαίει  
μ' ἀκράτητους λυγμούς.

Περνᾶνε λίγες στιγμές...

Ξαφνικά παραξενὸς θόρυβος  
ἀκούγεται πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια  
τους. Σὰν ἀνάλαφρο φτεροῦγι-  
σμα πουλιού.

Οἱ δυὸ σύντροφοι σηκώνουν  
ἀνήσυχτοι τὰ μάτια. Ἀντιρρῶνουν  
μὲ φόβη τὸ φαντάσμα ἐνὸς τε-  
ρατόμορφου Καμπούρη. Τὸ βλέ-  
πουν νὰ χαμηλώνει πάνω ἀπ' τὸ  
νεκρὸ κορμὶ τοῦ Ποκοπίκο. 'Α-  
μέσως νὰ φεύγει πάλι πρὸς τὰ  
ἐπάνω. Νὰ χάνεται στὸ βάθος  
τοῦ σκοτεινοῦ ὀρίζοντα. Πρὸς τὸ  
μέρος τοῦ βορριά...

'Ο Γκαούρ καί ἡ Ταταμποῦ  
ἔχουν μαρμαρώσει στὴ θέση  
ποῦ βρίσκονται... Κυττάζουν χα-  
μένα ὁ ἓνας τὸν ἄλλον. Τοὺς  
εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐξηγήσουν τὴ  
μυστηριώδη αὐτὴ ἐμφάνιση...

Περνᾶνε μερικές στιγμές ἀκό-  
μα...

Τέλος ὁ μελαψὸς Ἕλληνας ση-  
κώνει τὸ νεκρὸ Νάνο. Σηκώνε-  
ται μαζί του κι' ἡ Ταταμποῦ.  
Ξεκινᾶνε πρὸς τὴν 'Ανατολή.  
Προχωροῦν σιωπηλά. Πένθιμα...

Καὶ νά : Αὐτὴ τὴ φορὰ τοὺς  
περιμένει μεγαλύτερη ἐκπληξη...

Ξαφνικά, ὁ ἴδιος παραξενὸς

θόρυβος ἀκούγεται ψηλά ! 'Ο  
τερατόμορφος μικροκαμωμένες  
Καμπούρης ξιναπαρουσιάζεται...

'Ομως αὐτὴ τὴ φορὰ κάνει  
κάτι τρομερό : Χαμηλώνει ἀπό-  
τομα. Ἀρπάζει ἀπ' τὰ χεῖρια τοῦ  
Γκαούρ τὸ νεκρὸ Νάνο .. Πε-  
τάει. Χάνεται πάλι πρὸς τὸ μέ-  
ρος τοῦ βορριά.

## Ο ΠΟΚΟΠΙΚΟ ΚΑΙ ΤΑ...ΚΟΛΥΒΑ ΤΟΥ

Ξαναγυρίζουμε στὴν Ἀμερική.  
Στὴν ἐρημικὴ ἑπαυλὴ ποῦ βρί-  
σκεται ἔξω ἀπ' τὴ Νέα 'Υόρκη..

Θυμώσαστε ;

'Ο Ποκοπίκο μόλις ἔχει ξανα-  
ζωτανέψει στὸ πολὺπλοκο σα-  
τανικὸ μηχανήμα τοῦ Κράουζ.  
Τεντώνεται. Χασμουριέται μαχ-  
μουριδίδικα. Ἀνοίγει τὰ μεγάλα  
κομμάτια μάτια του. Ἀναστενάζει :

— 'Ε, ρε τί τραβάμε κι' ἐμεῖς  
οἱ πεθαμεναράδες !

'Ο Κράουζ κατεβάζει τὸ Νά-  
ἀπ' τὴν ἡλεκτρικὴ συσκευή. Τοῦ  
δείχνει τὸν Καμπούρη. Τοῦ ἐ-  
ξηγεῖ :

— 'Ο φίλος μου σὲ βρῆκε πνι-  
γμένον στὴ Ζούγκλα. Στὴν ὄχθη  
μᾶς μεγάλης λίμνης .. Ἐγὼ μὲ  
τὸ μηχανήμα μου κατάφερα νὰ  
σὲ ξαναφέρω στὴ ζωὴ.. Πές  
μου τί εἶχε συμβεῖ ; Πῶς πνί-  
γηκες ;

'Ο Ποκοπίκο τὸν κυττάζει κα-  
τάπληκτος :

— Ζῆς, ἀδελφέ μου ! Κατάφε-  
ρες νὰ γλυτώσεις ἀπ' τὸν Μπύ-  
ραυλο ; Μπράβο ! Τὴν ὑγεία σου  
νᾶχεις !

Ὑστερα μένει γιὰ λίγες στιγ-  
μές ἀκίνητος. Βαθιὰ συλλογι-  
σμένος...

Σιγὰ σιγὰ τὰ μάτια του ἀρχί-

ζοῖν νὰ φωτίζονται. Νὰ λάμπουν παρ'αὐτὰν. Μοιάζει σὰν νὰ ξυπνάει ἀπὸ βαθὺ λήθαργο.

Ὅμως ἡ μνήμη του ξαναγυρίζει. Θυμᾶται ὅλα ὅσα εἶχαν συμβεῖ πρὶν ἀπ' τὸ θάνατό του. Ψιθυρίζει χαμένα. Σὰν νὰ παραισιολογᾷ :

— Ναί... Βέβαια. Δίκηο ἔχεις μπάρμπα Μπύρανλε !.. Τὸ τέρας τῆς λίμνης μᾶς εἶχε ρουφήξει ὅλους !... Ὡσπου νὰ πεῖς πιπέρη, βρέθηκα κι' ἐλόγου μου στήν κοιλὰρα του !..

» Τότες, τὸ λοιπὸν ἡ κούτρα μου κατεβάζει μὰ ἰδέα. Λέω ἀπὸ μέσα μου Για νὰ ξαναβγοῦμε ἔξω πρέπει νὰ κάνω τὸ θεριὸ νὰ μᾶς ξεράσει. Ἀλλοῶς καλὴ χώνεψη νάχουμε !... Μὲ ἀντεληθόσατε ;

» Τὸ λοιπὸν, ἀδερφέ μου, τραβᾷ τῇ «θρυλικῇ». Ἀρχίζω νὰ τοῦ γαργαλῶ τὴ στομάχα ! Αὐτὸ ἦτανε ! Τὸ τέρας κάνει γκρο καὶ τοὺς βγάξει ὅλους ἔξω. Μοῖνα τοῦ λόγου εἶμαι. Βρισκόμουν γλέπεις κάτω-κάτω..

Ὅμως τὸ στομάχι του βρώμαγε ἀπαίσια. Εἶχα ἀρχίσει νὰ σκάω. Νὰ παθαίνω... ἀσφαξία, πού λένε ! Δόσπου τὸ λοιπὸν καὶ τὸ γαργάλαμα μὲ τὴ χατζάρα... Ὑστερὶς δὲν θυμᾶμαι τίποτα ! Φαίνεται πὼς θὰ μὲ ξέφρασε κι' ἐμένα... Μὰ στὸ ἀναμεταξὺ θὰ τᾶχα κακαρώσει !

Ὁ Νάνος κυττάζει τώρα περιέργως τὸν τερατόμορφο Καμπούρη. Ρωτάει τὸν Κράουζ :

— Τ' ὁμορφόπαιδο ἀπὸ δὴ πού τὸ 'κονόμησες ;

Ἐκεῖνος χαμογελάει :

— Εἶναι ὁ δόκτωρ Πάστουρ. Φίλος καὶ συνεργάτης μου !

Ὁ Ποκοπικό κάνει βαθιὰ κωμικὴ ὑπόκλιση :

— Χαίρω πολὺ, κύριε... Παστούρη ! Μὲ ὕψιαν κι' εὐτυχίαν τὸ Νέον ἔτος !

Ὁ Τερατόμορφος Καμπούρης τὸν κυττάζει μὲ συμπάθεια :

— Φαίνεσαι ἔξυπνο παιδί ! Ἀφοῦ σοῦ σώσαμε τὴ ζωὴ, θὰ μείνεις πάντοτε μαζί μας. Ἔτσι δὲν εἶναι ;

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» τὸν κυττάζει μὲ περιφρόνηση :

— Μωρ' τί μᾶς λές ; Φτού σου νὰ μὴ βασκαθεῖς ! Πολὺ σέ γουστάρω ἀδερφέ μου ! Σὰν στραβοχυμένους λουκουμάς εἶσαι ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας, ὅπως λέει κι' ἡ Χουχού !

Ὁ Κράουζ παίρνει τὸν Ποκοπικό ἀπ' τὸ χέρι. Τὸν φέρνει σ' ἓνα μικρὸ δωμάτιο τῆς Βίλλας :

— Εἰπάωσθε τώρα νὰ κοιμηθεῖτε. Εἶσαι πολὺ ἐξαντλημένος. Αὔριο τὸ πρωτὶ τὰ ξαναλέμε...

Ὁ Νάνος θυμώνει :

— Νησιτικὸς θὰ ψοφολογήσω, ρε κύριε ! Πεθαμένος ἤμουν. Δὲν μοῦ φτιάξατε κόλυβα ; Δώστε μου καμμιὰ χούφτα νὰ συχωρέσω κι' ἐγὼ τὴν ψυχάρα μου !

Ὁ Κράουζ τὸν σπρώχνει βάνουσα στὴ μικρὴ κάμαρα. Κλείνει τὴν πόρτα. Φεύγει. Ξαναγυρίζει κοντὰ στὸν Καμπούρη.

— Εἶδες λοιπὸν, ἀγαπητὲ Πάστορη ; Μὲ τὴν τελευταία μου αὐτὴ ἀνακάλυψη, οἱ νεκροὶ ξαναγυρίζουν πολὺ εὐκολὰ στὴ ζωὴ... Φτάνει βέβαια νὰ μὴν ἔχουν περάσει ἀπ' τὸ θάνατό τους, περισσότερες ἀπὸ εἰκοσιτέσσερες ὥρες !.. Γιατὶ τότε, ὁ

θάνατος είναι πραγματικός κι' ανεπανόρθωτος !..

# ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ ΣΤΟ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ

‘Ο τερατόσορφος Καμπούρης τόν άκούει με προσοχή. Μένει για πολλή ώρα βαθιά συλλογισμένος. Τέλος μουρμουρίζει :

— Δέν πιστεύω άκόμα στην έφεύρεσή σου, δόκτωρ Κράουζ... ‘Ο μαύρος νάνος μπορεί νά ζούσε. Νά είχε πάθει μονάχα μιάν νεκροψάνεια... Αυτό συμβαίνει πολλές φορές σέ πνιγμένα άτομα .. Για νά παραδεχτώ πως πραγματικά έχεις νικήσει τό θάνατο, θέλω κι' άλλη μιάν απόδειξη :

‘Ο κακοϋργος ‘Επιστήμονας χαμογελάει μ' αυτοπεποίθηση : — Είμαι πρόθυμος νά κάνω ό,τι μου πεις. ‘Αν θέλεις μελίστα, μπορείς και ν' αυτοκτονήσεις άκόμα. Σέ πίντε λεπτά θα βρίσσσαι πάλι στη ζωή ;

‘Ο μυστηριώδης Παστουρ τοϋ έξηγει :

— Θέλω νά ξεθάψουμε ένα νεκρόν άπ' τόν τάφο του... ‘Αν κατάφέρεις και τόν ζωντανέψεις, θα γίνω παντοτεινός σκλάβος και διούλος σου. Θα κάνω ό,τι με διατάξεις !..

‘Ο Κράουζ είναι πρόθυμος.

— Νά πιμε τώρα άμέσως... ‘Ελα μαζί μου ...

Βγαίνουν κι' οί δυο άπ' την ‘Επαύλη. Στο βάθος τοϋ κήπου βρίσκεται τό γκαράζ. ‘Ο «Σκοτεινός» ‘Ανθρωπος» βγάζει ένα μεγάλο μαύρο αυτοκίνητο... ‘Εχει πάρει θέση στο τιμόνι... ‘Ο Καμπούρης κάθεται πλάι του. Ξεκινανε. Βγαίνουν άπ' τή με-

γάλη καγκελόπορτα τής βίλλας...

Τό αυτοκίνητο φτάνει σέ λίγο στο Νεκροταφείο τοϋ Προαστείου Σταματούν άπ' την πίσω μεριά. Πλάι στόν ψηλό μανδρότοχο που τό φράζει ..

Οί δυο ‘Ανδρες σκαρφαλώνουν γρήγορα. Πηδούν μέσα. ‘Αρχίζουν νά ψάχνουν τούς νεοσκαμμένους τάφους...Ζητάνε νά βρούν κάποιον που ο νεκρός νάχει θαφτεί την ίδια μέρα.

Και δέν άργούν ν' ανακαλύψουν αυτό που ζητάνε.

‘Ανοίγουν άμέσως τόν τάφο. Ξεθάβουν τό φέρετρό. Βγάζουν τό νεκρό Τόν σηκώνουν κι' οί δυο μαζί. ‘Ο ένας άπ' τούς ώμους ‘Ο άλλος άπ' τά πόδια. Τόν φέκουν στο πίσω μέρος τοϋ Νεκροταφείου, Τόν ανεβάζουν στο μανδρότοχο. Σκαρφαλώνουν κι' αυτοί Πηδούν έξω. Κατεβάζουν και τόν πεθαμένο Τόν σωριάζουν στο πίσω μέρος τοϋ αυτοκινήτου ..

Σέ λίγο φτάνουν στην ‘Επαύλη. ‘Ο ταλαιπωρημένος νεκρός σέρνεται στο έπιστημονικό ‘Εργαστήριο.

‘Ο Κράουζ κι' ο Πάσιαντ τόν ξαπλώνουν πάνω στο πιλόπλοχο ηλεκτρικό μηχάνημα...

‘Ο κακοϋργος ‘Επιστήμονας τραβάει τούς μοχλούς. Γυρίζει τό κουμπιά...

Τρομαχτικοί ηλεκτρικοί σπινθήρες κεραινοβολούν τό πτώμα!

Και τό θάμμα δέν άργεί νά γίνει πάλι

‘Ο νεκρός άνασταλεί. ‘Ανοίγει άργά τά μάτια του. Κυττάζει γύρω χαμένα...

‘Ο Κράουζ είναι βαθιά προσηλωμένος στη λειτουργία της σατανικής συσκευής του. Χειρίζεται με μεγάλη προσοχή τὰ διάφορα ὄργανα.

‘Ο τερατόμορφος Καμπούρης βρίσκει τὴν εὐκαιρία πού ζητάει. Μὲ τρόπο ἔρχεται πίσω ἀπ’ τὸν Κράουζ...

Καὶ τότε γίνεται κάτι τρομαχτικό :

Μ’ ἀπάνταστη γρηγορία, τραβάει ἀπ’ τὴ ζώνη του ἓνα σπαλέτι. Τὸ καθάσκει στ’ ἄρσι-στερό μέρος τῆς ράχης του. Τοῦ τραβᾷ περὰ γὰ περὰ τὴν καρδιά !.

‘Ο «Σκοτεινὸς Ἄνθρωπος» βγάζει σπασματικό βογγητό. Σοφιάζεται κάτω.

‘Ο Πάστορ στέκει ἀπὸ πάνω. Σὲν Χόρος πού προσμένει ν’ ἀρπάξει τὴν ψυχὴ του. Μουγρίζει ἄγρια :

— Πέθανε Κακοῦργε !. Τώρα ἔμαθα τὸ μυστικό σου. Δὲν μοῦ χρειάζεσαι πιά !..

Τὰ θολὰ μάτια τοῦ ἐτοιμοθάνατου Κράουζ τὸν κυττάζουν μ’ ἀπάναστο μῖσος. Ψιθυρίζει βραχνά :

— Θὰ ξαναγυρίσω στὴ ζωὴ !. Καὶ τότε ἀλίμονο σὲ σένα !..

‘Ο τερατόμορφος Καμπούρης καγχάζει :

— Χά, χά, !.. Μονάχα αὐτὸ δὲν θὰ ξαναγίνει ποτὲ !.. Θὰ κάνω στάχτη μὲ τὴ φωτιά τὸ βρυκολαικισμένο κορμί σου !.. Οἶτε κι’ αὐτὸς ὁ Σατανᾶς δὲν θὰ μπορέσει νὰ σὲ ξαναζωντανέψει !.

Στὸ μεταξύ, ἀπ’ τὴ φασορία ξυπνάει ὁ Πακοπῖκο. Παρουσιάζεται φάντης μπαστούνι στὸ ἐργαστήριο. Ρωτάει ἀνήσυχος :

Τί τρέχει, βρε παιδιά ; Τσακωθήκατε ; Μπᾶς καὶ χρειάζεται κανένας σαρμάχτης νὰ καθαρῶσι τὴν ὑπόθεση ; Τυγχάνω... πτυχιώδης !

Βλέπει ὅμως κατὼ τὸν Κράουζ. ‘Ο κακοῦργος Ἐπιστήμονας ἔχει ἀνοίξει τὸ στόμα του. Σεφυχάει...

‘Ο Νάνος ἐνθουσιάζεται. Ρωτᾷτε χροῦμένος τὸν Καμπούρη :

— Ὡς τὸν καθάρισες, κύριε Πάστρουμά ; Ν’ ἀγάσῃ τὸ χεράκι σου, ἀδερφέ μου !

Ἐκεῖνος δὲν τοῦ δίνει σημασία. Προχωρεῖ στὴ μεγάλη πολύπλοκη ἠλεκτρικὴ συσκευή. Ἐκεῖ πού βρίσκεται τὸ ζωντανεμένο πτώμα. Μουρμουρίζει :

— Εἶσαι νεκρός ! Δὲν ἔχεις διακείμενα νὰ βρῖσκεσαι στὴ ζωὴ. Πρέπει νὰ ξαναγυρίσεις στὸν τάφο σου !..

Τραβάει ἀμέσως μερικoὺς διακόπτες. Γυρίζει κατὶ κουμπιά...

Οἱ ἴδιοι ἠλεκτρικοὶ σπινθήρες προῦχαν ξαναζωντανέψει τὸ νεκρό, τὸν κεραυνοβολοῦν πάλι. Ὅμως αὐτὴ τὴ φορὰ φέρνουν τ’ ἀντίθετο ἀποτέλεσμα : Τὸν σκοτώνουν !

‘Ο Πακοπῖκο παραξενεύεται :

— Παιὶς εἶν’ αὐτὸς πάλι ; Ἐνας-ἓνας σὺν μανιτήριοι ξεφυτρήνουν, ἀδερφέ μου !

Γυρίζει στὸν Καμπούρη :

— Φίνα τοὺς καθορίζεις μέτῳ ἡλεκτρισμοῦ, μάγκα ! Τὸ λοιπόν, ξέρεις τίποτα ; Θὰ κάνω καὶ τὴ χατζάρα μου ἡλεκτροκίνητη !

Στὸ μεταξύ κι’ ὁ Κράουζ ἔχει ξεψυχήσει.

‘Ο Πάστορ βγαίνει βιαστικός ἔξω στὸν κήπο τῆς βίλλας. Παίρνει ἀπ’ τὸ γκαράζ ἓνα δο-



χείο βενζίνα. Ξαναγυρίζει στο εργαστήριο. Τη χύνει πάνω στους δυο νεκρούς που βρίσκονται τώρα εκεί...

Τραβάει τὸν Ποκοπίκο ἀπ' τὸ χέρι :

— Έλα μαζί μου έξω. Θὰ βάλω φωτιά στὴν ἐπαυλὴ. Ἄν μείνεις ἐδῶ, θὰ καείς !

Προχωροῦν μαζί κι οἱ δυό. Φτάνουν στὸ κατόφλι τῆς ἐξωτερικῆς πόρτας. Ὁ Καμπούρης γυρίζει. Πετᾷ ἓνα ἀναμμένο σιγέτο.

Τεράστιες γλόβες πλημμυρίζουν τὴν αἶθουσα τοῦ εργαστηρίου...

Σὲ λίγες στιγμὲς ὁλόκληρη ἡ ἐπαυλὴ καίγεται σὰν λαμπαδάκι..

Τὸ πτώμα τοῦ σατανικοῦ Κράουζ ἔχει γίνει τώρα στάχτη ! Ὁ κακοῦργος ἐπιστήμονας ποτὲ πιά δὲν πρόκειται νὰ ξαναγυρίσει στὴ ζωὴ !..

Ὁ Καμπούρης μὲ τὸ Νάνο βρῖσκοντ' ἐξω ἀπ' τὴ βίλλα! Παρακολουθοῦν τὸ τραγικὸ θέαμα τῆς μεγάλης πυρκαϊᾶς.

Ὁ Ποκοπίκο γυρίζει τὸ κεφάλι του. Κυττάζει παράξενα τὸν Πάστορ. Μουρμουρίζει :

— Πολὺ μυστήριος ἄνθρωπος εἶσαι, ἀδελφέ μου !.. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί καπνὸ φομαῖρες : Καλὸς εἶσαι, γιὰ κακὸς ;

Ὁ τερατόμορφος Καμπούρης τ' ἀποκρίνεται :

— Καὶ τὰ δυό : Καλὸς γιὰ τοὺς καλοὺς καὶ κακὸς γιὰ τοὺς κακοὺς !..

Στὸ μεταξὺ ἔχουν ἀρχίσει ν' ἀκούγονται ἀπὸ μακριὰ οἱ σειρήνες τῶν αὐτοκινητῶν τῆς Πυροσβετικῆς Ὑπηρεσίας. Ἐρχονται νὰ σβύσουν τὴ φωτιά...

Ὁ Πάστορ ρωτᾷ τὸ Νάνο :

— Τί θὰ γίνει τώρα ; Θέλεις νὰ σὲ ξαναγυρίσω στὴ Ζούγκλα ; Γιὰ θὰ μείνεις ἐδῶ ; Λέγε γρήγορα !

Ὁ Ποκοπίκο δυσκολεύεται νὰ πᾶρει μιὰ ἀπόφαση :

— Τί νὰ σοῦ πῶ, ἀδελφέ μου !.. Καὶ στὴ Ζούγκλα θελῶ νὰ πάω. κι' ἐδῶ στὴν Ἀμερική γουστῶρῶ νὰ μείνω.. Κἂν τὸ λοιπὸν ὅ,τι καταλαβαίνεις...

Ὁ παράξενος Καμπούρης ξαναβγάζει ἀπ' τὴν τσέπη του τὴ μικρὴ μαύρη σύριγγα. Κάνει μιὰ ἔνεση στὴ φλέβα τοῦ ἀριστεροῦ χειριοῦ του. Ξαναγίνεται διάφανος. Ἄλλος σὰν φάντασμα !.. Ἀρπάζει στὴν ἀγκυλιὰ του τὸ Νάνο, Μ' ἓνα πῆδημα βρῖσκεται στὸ βαθὺ σκοτάδι τῆς νύχτας !..

Στὸ μεταξὺ οἱ Πυροσβεστικὲς Ἀντίλες ἔχουν φτάσει στὴν ἐπαυλὴ ποὺ καίγεται...

Ὁ μυστηριώδης Δόκτωρ διασχίζει τίς ἀποστάσεις μ' ἀσύλυπτη ταχύτητα... Μέσα σὲ λίγες στιγμὲς φτάνει ἀπ' τὴν Ἀμερικὴ στὴ Γερμανία. Χαμηλώνει κάπου σ' ἓνα ἀπόμερο σημεῖο τοῦ Βερολίνου. Προσγειώνεται μπροστὰ σ' ἓνα θεόκλειστο σκοτεινὸ κτίριο. Περνᾷ μαζί μὲ τὸ Νάνο σὰν σκιὲς μέσ' ἀπ' τὴ διπλωματωμένη πόρτα του. Χάνονται κι' οἱ δυὸ στὸ βάθος...

Τώρα βρίσκονται σ' ἓνα μεγάλο κι' ἀλόκοτο Ἐπιστημονικὸ Ἐργαστήριο. Πολὺ πρὶν πλοῦσιον σὲ συσκευὲς καὶ μηχανήματα ἀπ' τοῦ Κράουζ.

Ὁ τερατόμορφος καμπούρης φαίνεται βιαστικὸς. Τοποθετεῖ τὸν Ποκοπίκο σ' ἓναν παράξενο

μεταλλικό θάλαμο. Δεξιά κι' ἀριστερά του υπάρχουν δυὸ μικρὲς πόρτες...

Ὁ Ὑψίληρος ὁ θάλαμος μέσα, εἶναι γεμάτος ἀλόκοτες ἡλεκτρικὲς συσκευές. Κι' ἄλλα παρὰ ξένα σύνεργα.

Ἀπ' ἔξω, διακόπτες, κουμπιά, ὄργανα μετρήσεως...

Ὁ Νάνος ξεφωνίζει ἀπὸ μέσα:

— Ἐ, δόκτωρ Παστρούμα!.. Τί μ' ἐκλείσες ἐδῶ; Ἄνοιξέ μου νὰ βγῶ γρήγορα. Πρόσεξε καλά. Ἀστεία μὲ μένα μὴ κάνεις. Ἐγὼ θυμῶνῶ καί... σφάζω! Ἀντιλαβοῦ;

Ὁ Πάστουρ τραβάει διακόπτες. Γυρίζει κουμπιὰ... Ἡ τεράστια ἀλόκοτη συσκευή ἀρχίζει νὰ λειτουργεῖ. Ἀπ' τὸ μεταλλικὸ θάλαμο βγαίνει παρὰ ξένος δυνατὸς βόμβος...

Οἱ φωνὲς τοῦ Ποκοπύκο σταματοῦν ἀπτότομα. Λέξ κι' ἔχει πάψει νὰ ζῇ...

Ἡ διαδικασία τὴν δὲν κρατᾷ περισσότερο ἀπὸ λίγες στιγμὲς.

Ὁ Καμπούρης ἀνοίγει τὴ δεξιά πόρτα τοῦ θαλάμου. Βγάζει ἀπὸ μέσα ἀναίσθητο τὸ Νάνο. Ξανακλείνει τὴν πόρτα...

Μὲ τὴν ἴδια μικρὴ μαύρη σύριγγα τοῦ κάνει στὴ φλέβα ἔνεση... Ὁ Ποκοπύκο συνέχεται. Πετιέται ὀρθός. Κυττάζει τὸν Καμπούρη μὲ θυμὸ. Μουρμουρίζει:

— Μόλις μὲ εἶδες ν' ἀγριεύω, ἀδερφέ μου, σοῦ πῆγε «νά»!.. Ἀμέσως μ' ἔβγαλες ἔξω!..

Ὁ Πάστουρ τοῦ ἐξηγεῖ:

— Ἀπεφάσισα νὰ σὲ ξαναγυρίσω στὴν Ἀμερικὴ. Εἶναι χίλιες φορὲς καλύτερ' ἀπ' τὴν

Ζούγκλα!

Ἀμέσως τὸν ἀρπάζει πάλι στὴν ἀγκυλιά του. Πηδαίει στὸ κενὸ περνάει μέσ' ἀπ' τὰ ντουβάρια τοῦ κτιρίου. Χάνει' ἔξω...

Σὲ λίγες στιγμὲς ξαναβρίσκεται στὴν Ἀμερικὴ. Παρατάει τὸ Νάνο κάπου κοντὰ στὴν καμμένη ἑπαυλὴ τοῦ νεκροῦ πατρός... Χάνεται πάλι στὸν σκοτεινὸ οὐρανὸ!..

Ὁ Ποκοπύκο μουρμουρίζει συλλογισμένος:

— Τώρα πρέπει νὰ βρῶ καμιὰ Ἀμερικὰνα μὲ δολλὰριο πυχτὸ! Νὰ λύσω τὸ πρόβλημα τῆς ζωᾶς μου!..

Ὁ τερατομορφὸς Καμπούρης ξαναγυρίζει μόνος ἰώρα στὸ Βερολίνο. Μὲ τὸν ἴδιο πάλι τρόπο μοίρηνει στὸ ἐργαστήριό του.

Ὁ μεταλλικὸς θάλαμος ἐξακολουθεῖ νὰ βγάζει τὸν παρὰ ξένον βόμβον

Ὁ Πάστουρ φτάνει γρήγορα κοντὰ. Ἀνοίγει, αὐτὴ τὴ φορὰ, τὴν ἀριστερὴν πόρτα. Τραβάει πάλι ἔξω ἀναίσθητο τὸν Ποκοπύκο. Τοῦ κάνει τὴν ἴδια ἔνεση στὴ φλέβα.

Ὁ Νάνος συνέχεται. Πετιέται ὀρθός. Κυττάζει τὸν Καμπούρη μὲ θυμὸ. Μουρμουρίζει:

— Μόλις μὲ εἶδες ν' ἀγριεύω, ἀδερφέ μου, σοῦ πῆγε «νά»! Ἀμέσως μ' ἔβγαλες ἔξω!..

Ὁ Πάστουρ τοῦ ἐξηγεῖ:

— Ἀπεφάσισα νὰ σὲ ξαναγυρίσω στὴν Ζούγκλα! Εἶναι χίλιες φορὲς καλύτερ' ἀπ' τὴν Ἀμερικὴ!

Τὸν ἀρπάζει ἀμέσως πάλι στὴν ἀγκυλιά του. Πηδαίει στὸ κενὸ περνάει μέσ' ἀπ' τὰ ντου-

βάρια τοῦ κτιρίου. Χάνετ' ἔξω.

Σὲ λίγες στιγμὲς βρίσκεται στὴν κορυφὴ τοῦ θεόρατου βραχίονος βουνοῦ. Τὸν παρατάει ἐκεῖ. Χάνεται ξανά στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

Ὁ Ποκοπίκο μουρμουρίζει συλλογισμένος :

— Τώρα πρέπει νὰ βρῶ καμμιὰ Μαχαράγιανένα μὲ σύννεφο τῇ λίρα ! Νὰ λύσω τὸ πρόβλημα τῆς ζωᾶς μου !..

ΟΙ ΔΥΟ... ΠΟΚΟΠΙΚΟΙ !

Ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα βρίσκονται. ὅπως ξέρουμε στὸ Λονδίνο. Ἀπ' ἐκεῖ, μὲ τὴ συσκευή τηλεοράσεως, βλέπουν ξαφνικά νὰ καίγεται στὴ Νέα Ὑόρκη τὸ Ἐλισθημονικὸ Ἔργαστήριο τοῦ Κράουζ.

Μὲ τὸ ἱπτάμενο Ρομπότ τους ξεκινᾶνε ἀμέσως γιὰ τὴν Ἀμερική..

Θέλουν νὰ προλάβουν νὰ σώσουν καμμιὰ ἀπ' τὶς τόσες σατανικὲς συσκευές του.

Μὰ δὲν προφταίνουν. Σὰν φτάνουν ἐκεῖ, ὁλόκληρη ἡ Βίλλα ἔχει γίνει στάχτη. Οἱ πυροσβέστες μὲ τοὺς σωλῆνες καταβρέχουν ἀκόμα τὰ εἰσώπια τοῦ καπνίζουν...

Νὰ ὅμως : Μετὰ τὴν ἀπογοήτευση αὐτὴ, δοκιμάζουν μιὰ εὐχάριστη ἐκπλήξη.

Ξαφνικά ἀκοῦνε πίσω τους

μιὰ γνώριμη στριγγλιόρικη φωνή:

— Πολὺ σᾶς γουστάρω, ἀδερφέ μου !

Γυρίζουν χαρούμενοι. Βλέπουν τὸν Ποκοπίκο. Στέκεται μὲ τὰ χέρια στὴ μέση. Τοὺς κυττάζει εἰρωνικά κι' ἀγέροχα.

— Ἐσὺ Ποκοπίκο ; Τί ἤρθες νὰ κάνεις ;

Τοὺς ἀποκρίνεται βαριά :

— Ψάχνω γιὰ τὴν Ἀμερικὰνα μὲ τὸ πυκτὸ δολλᾶριο !..

Οἱ δυὸ Νέοι εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐξηγήσουν τὸ μυστήριο :

— Πέσ' μας ἐπὶ τέλους : Πῶς ἤρθες ἐδῶ ;

— Καθόλα στὸν... Καμπούρη !.. Προηγουμένως εἶχα πεθάνει.. Τώρα, δοξα σ' ὁ Θεός, εἶμαι μιὰ χαρὰ !.. Το αὐτὸ ἐπιθυμῶ καὶ δι' ὑμᾶς !..

Ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν τίποτα. Φαντάζονται πῶς εἶναι μεθυσιμένος.

Τὸν παίρνουν ἀμέσως, Τρέχουν στὸ μέρος ποῦχουν κρύψει τὸ Ρομπότ. Μπαίνουν ὅλοι μέσα. Τὸ βάζουν σὲ κίνηση. Πετάνε στὸν οὐρανό. Παίρνουν κατεύθυνση πρὸς τὸ Νοτιᾶ.

.....  
ἔχει ἀρχίσει νὰ χαράζει σὰν φτάνουν στὴ Ζούγκλα.

Τὸ Ρομπότ ἐτοιμάζεται νὰ προσγειωθεί στὴν κορυφὴ τοῦ περὶφανοῦ Ἑλληνικοῦ βουνοῦ...  
Καὶ τότε, κατ' ἀπίστευτο γί-

νεται. Καί ποῦ εἶναι ἀδύνατο  
νὰ φανιαστεῖ νοῦς ἀνθρώπου :  
'Απ' τό στρογγυλό παραθυρά-  
κι ποῦ βρίσκεται στό στήθος  
τοῦ Ρομπότ, ὁ Ποκοπικό κυττά-  
ζει κάτω.

Καί νά: Στά βράχια τῆς κορ-  
φῆς ἀντικρύζει τόν ἑαυτό του.  
Βλέπει ἕναν ἄλλον Ποκοπικό,  
ἴδιον μ' αὐτόν ! 'Απαράλλα-  
ζτον !

Τά μεγάλα κομικά μάτια τοῦ  
Νάνου γουρλώνουν, Ψιθυρίζει  
χαμένα :

— Μυστήριο πρᾶμμα, ἀδερφέ  
μου !.. Κι' ἐγὼ νόμιζα πὼς εἶ-  
μαι ὁ ... Ποκοπικός !

Τ Ε Λ Ο Σ

ΝΙΚΟΣ Β ΡΟΥΤΣΟΣ

ΣΗΜ. Ὁ Ζωγράφος τοῦ τεύχους μας κ. Βύρων Ἀπτόσογλου  
λόγω ἐκτάκτου ἀνάγκης, ἀπουσίασε τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ δέκα ἡμέρας.  
Ὡς ἐκ τούτου διὰ τὴν εἰκονογράφησιν τοῦ τεύχους 42 ἐχρησιμο-  
ποιήθησαν παλαιᾶς μακέτιες τοῦ ἰδίου Ζωγράφου.

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΤΡΙΤΗ :

## “ΤΟ ΦΙΛΤΡΟ ΤΗΣ ΚΑΚΙΑΣ,,

Τεύχος ἀριθ. 44

Ἡ κωμικοτραγικὴ συνάντησις τῶν

ΔΥΟ ΠΟΚΟΠΙΚΩΝ

Κάτι ποῦ θὰ σᾶς μείνει ἀλησμόνητο.

**ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΣΕ ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ**

**Ο ΠΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΤΟΜΟΣ**

**ΤΟΥ ΘΡΥΛΙΚΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ**

**"ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ"**

**ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ**

**ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ**

**ΚΑΙ Ο ΠΡΩΤΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ**

**ΠΟΚΟΠΙΚΟ**

Είναι τὰ πιὸ ὀμορφα καὶ διδακτικὰ βιβλία ποὺ  
μπορεῖ νὰ προσφέρει κανεὶς σ' ἓνα Ἑλληνόπουλο.

**ΠΡΟΣΟΧΗ**

**Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ**

**"ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ,"**

στὴν τελευταία λευκὴ σελίδα τῆς βιβλιοδεσίας  
του, ἔχει μιὰ στρογγυλὴ σφραγίδα ποὺ γράφει

**ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Ὅποιος ἀγοράζει τὸν τόμο αὐτὸν νὰ κόβει καὶ  
νὰ μᾶς στέλνει τὴ σφραγίδα. Θὰ  
τοῦ στέλνουμε ἀμέσως ἓνα ὀμορφο

**ΕΝΘΥΜΙΟ**

# Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Αγαπητοί μου φίλοι κι' εχθροί :

Πολλές φορές τόχω πει και τόχω γράψει : Τά υπέροχα και συγκινητικά σας γράμματα, τα γεμάτα κατανόηση και θαυμασμό για τὸ πτωχό μου Έργο, εἶναι ἐκεῖνα πού δίνουν λίγη χαρά στή βασανισμένη ζωή μου. Εἶναι αὐτά πού μοῦ δίνουν δύναμη και κουράγιο νά τραβῶ μπροστά. Νά χαράξω καινούριους δρόμους, πού τόσοι και τόσοι πίσω μου τοῖς ἀκολουθοῦν...

Δέν μπορείτε νά φανταστεῖτε πόσο καλό μοῦ κάνουν τὰ γράμματά σας αὐτά !. Εἶναι τὸ ὀξυγόνο π' ἀναπνέει ἡ ψυχὴ μου, μέσα στοῖς πνιγροῦς μπουντρούμι τῆς βιοπάλης, πούμαι, ἀλίμονο, ὑποχρεωμένος νά ζῶ !..

Ἡ μίμηση κι' ἡ ἀπομίμηση πού γίνεται σὲ κάθε δικό μου δημιουργημα, μ' ἔχει κουράσει ἀφάνταστα !.. Ἀκόμα κι' ὁ τίτλος τοῦ πτωχοῦ μας Περιοδικοῦ ἔπρεπε θῆμα ἀρπαγῆς και λεηλασίας !

Δέν περιφάρει ὅμως ! Ἡ φιλία κι' ἡ ἀγάπη σας μοῦ δίνουν τὸ δικαίωμα νάμαι περήφανος. Νά στέκομαι πάντοτε στοῖς ψηλὸ βάθρο τῆς Ἀξιοπρέπειας !..

Ὅλοι σας ἔχετε παρακολουθήσει μὲ πόση συγκατάβαση και καλωσύνη ἀντιμετωπίζω τόσον καιρὸ τις ἐπιθέσεις ἀντιπάλων μου. Κυκλοφοροῦν τρέχη πού μὲ βρίζουν, πού μὲ κατηγοροῦν, πού ζητοῦν νά μὲ καταστρέψουν.. Κι' ἐγὼ σ' ἀντιπρόδωση τὰ παινεύω, τὰ διασημίζω, σὰς συνιστῶ νά τὰ διαβάσετε...

Έρχονται στιγμὲς πού μετα-

Σὰς ὀμιλεῖ  
ὁ Κ<sup>ος</sup> Νίκος



νοιώνω γι' αὐτό... Μά δέν μπορῶ νά κάνω ἄλλοιῶς...

Τὰ γέμια πού σὰς γράφουν τίς γραμμὲς αὐτές, ἔχουν ζυμώσει και πλάσει τὴν ψυχὴ τοῦ Γκαούρ ! Θά μπορούσα λοιπὸν ποτὲ νά τὰ λερώσω ;

\* \*

Στέλνω συνεχῶς στὶς Ἐπαρχίες τίς ἀναμνηστικὲς κονιάρδες σ' ὅλους ἐκείνους πού ἐστεῖλαν σωστὴ κι' ἐμπρόθεσμη λύση στοῖς αἰνίγμα τοῦ Μάξ Ἀρλαν. Οἱ Ἀθηναῖοι νά περνοῦν νά παίρνουν τίς κονιάρδες τους ἀπὸ τὸ Γραφεῖο μου : Ἀγίου Μελετίου 93 β.

\* \*

Στὸ ἄλλο τεῦχος θά δημο

σιεύσω τὰ ὀνόματα ὧν ἐκείνων πού κατάφεραν νά συναρμολογήσουν τὰ γράμματα καί νά φτιάξουν τὸν τίτλο τοῦ νέου Ἀστυνομικοῦ τεύχους μου.

Ὁ τίτλος αὐτὸς εἶναι τὸ «ΔΕ-ΚΑΤΡΙΑ». Ἔτσι θὰ μάθετε ποιοὶ γίναν *Κουμπάροι* καὶ *Κουμπαρῶλες* μου!

Πολλὰ γράμματα φτάνουν ἐπίσης γιὰ τὸ αἶνιγμα τοῦ Μπού Μπαχάν.

Ὁ πρῶτος πού ἔφερε σωστὴ λύση ἦταν ὁ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ι. ΜΑΜΑΛΟΥΚΟΣ ἀπ' τὸ Μαρούσι. (Ἀγίων Ἀναργύρων ἀρ. 16). Ὁ ἀναγνώστης μας αὐτὸς πέρασε ἀπ' τὰ γραφεῖα καὶ παραλάβε-τους τόμους του.

Ἐκανα ὅμως, σάν ἄνθρωπος κι' ἐγώ, ἓνα λάθος. Ἐνῶ εἶχα γράψει στὸ τεῦχος πὼς θὰ δέχομαι λύσεις ἀπὸ τὴν 23ῃ Ἰουλίου, δέχτηκα κακῶς τὸ γράμμα πὺ μου ἔφερε τὴ καλὴ αὐτὴ παιδί, ἀπ' τὴν προηγούμενη μέρα.

Στὸ ἄλλο τεῦχος θὰ ἐπανορθώσω τὸ λάθος μου.

Θὰ δημοσιεύσω τὸ ὄνομα τοῦ ἀναγνώστου πὺ τὸ γράμμα του ἦρθε πρῶτο στις 23 τοῦ μηνὸς μετὰ τὴ σωστὴ λύση τοῦ Μπού Μπαχάν.

Ἐπειδὴ ὅμως καὶ τὸ γράμμα αὐτὸ θὰ εἶναι ἀσφαλῶς ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, θὰ δημοσιεύσω καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πρώτου λύτου ἀπὸ τὴν Ἐπαρχία.

Καὶ στοὺς δύο αὐτοὺς, γιὰ τιμωρία μου, θὰ χάρισω ἀπὸ 4 τόμους μας.

Συγχωρεῖστε με, ἀγαπητοὶ μου φίλοι. Εἶμαι τόσο ζαλισμένος! Τόσο κουρασμένος!... Μιάμιση μέρι δυὸ ὥρες τὴν ἡμέρα κοιμᾶμαι. Κι' αὐτὲς τὸ μεσημέρι. Νύχτα, ἔχω πολλοὺς μὴνες νὰ πῶς σὲ κρεβάτι.

Τὰ κείμενα τῶν τευχῶν πὺ σὰς προσφέρω, ἔχουν ἀφάνταστη δουλειά. Ἐκατο ἔως ἑκατὸν δέκα ὥρες ἐντατικῆς ἐργασίας θέλω γιὰ νὰ γράψω ἓνα τεῦχος Γκαούρ-Ταρζάν. Κι' ἄλλες 30—40 ὥρες γιὰ τὸ κείμενο τοῦ Παρμυθιοῦ.

Τὰ δικὰ μου τεύχη εἶναι γεμάτα ὑπόθεση, πλοκή, δράση, κίνηση, πνεῦμα. Κάθ' ἓνα ἀπ' αὐτὰ εἶναι τέλειο σενάριο. Θὰ μπορούσες νὰ γυριστεῖ κινηματογραφικὸ ἔργο.

Πολλὲς φορὲς καπνίζω δέκα τσιγάρα καὶ περνάει μιὰ δλόκληρη ὥρα, γιὰ νὰ βγεῖ ἀπ' τὰ χεῖράκια τοῦ Ποκοπίκο ἓνα ἀστεινὸν!...

Καὶ τί; Ἐγώ, ὅπως πιστεύουν, εἶμαι ἓνας ἀπ' τοὺς πύο ταχυγράφους Συγγραφεῖς,

Θὰ μπορούσα νὰ γράψω ἓνα δλόκληρο τεῦχος μέσα σὲ 2-3 ὥρες. Φτάνει νὰ μὴν ἐπρόκειτο νὰ βάλω ἐπάνω τ' ὄνομά μου!

Ὅσοι σιὰ γράμματά τους μοῦ ζητοῦσαν ταυτότητες, τεύχη, Πινακοθήκες, τόμους, κονκάδες ἐξώφυλλα βιβλιοδεσίας κ. λ. π. τοὺς ἔστειλα.

Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὸ ἐνδιαφέρον

Ὁ κ. ΝΙΚΟΣ.



**ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ!**

**ΣΕ ΛΙΓΕΣ ΜΕΡΕΣ**

**ΣΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΚΠΛΗΞΗ:**

**"Όλοι οι πραγματικοί φίλοι κι' αναγνώστες μας  
θ' αποκτήσουν μια**

**ΧΡΥΣΗ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ**

**Πρέπει όλοι ν' αποκτήσετε**

**ΤΗ ΧΡΥΣΗ ΣΑΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ**

**« ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ »**

**ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΑΤΡΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΟΗΣ**

**Δριθμ. τεύχους 43**

**Τιμή τεύχους Δεχ. 2.000**

**ΑΘΗΝΑΙ 5 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1952**

**Α Ν Η Κ Ε Ι**

**Σ Ε Ο Λ Α Τ Α Ε Λ Λ Η Ν Ο Π Ο Υ Λ Α**

**ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ :**

**Για τή σύνταξη : ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

**Όδός Αγίου Μελετίου 93 β.**

**Για τήν έκτύπωση: ΛΕΩΝ Α. ΚΑΪΤΑΤΖΗΣ 'Αναξαγόρα 20**

**Προσωρινά Γραφεία :**

**Τυπογραφείο ΚΑΪΤΑΤΖΗ - 'Αναξαγόρα 20 - ΑΘΗΝΑΙ  
(Πίσω απ' τή Δημαρχία)**

**ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: Για ένα χρόνο δρχ. 130.000.**

**Για τό 'Εξωτερικό Δολλάρια 12.**

**Για όσους ανήκουν σέ 'Ομάδες Γκαουρικών  
ή Ταρζανικών, δρχ. 84.500, ή Δολλάρια 8.**

**ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ**

**ΑΝΔΡΕΑΣ Ι. ΡΕΚΟΣ**

**ΟΔΟΣ ΕΓΝΑΤΙΑΣ 61-Θ Ε Σ Σ Α Λ Ο Ν Ι Κ Η  
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΜΑΣ**



**Η ΜΕΓΙΣΤΑΔΑΚΤΗ ΜΑΜΖΕΛ ΧΟΥΧΟΥ**

**ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000**